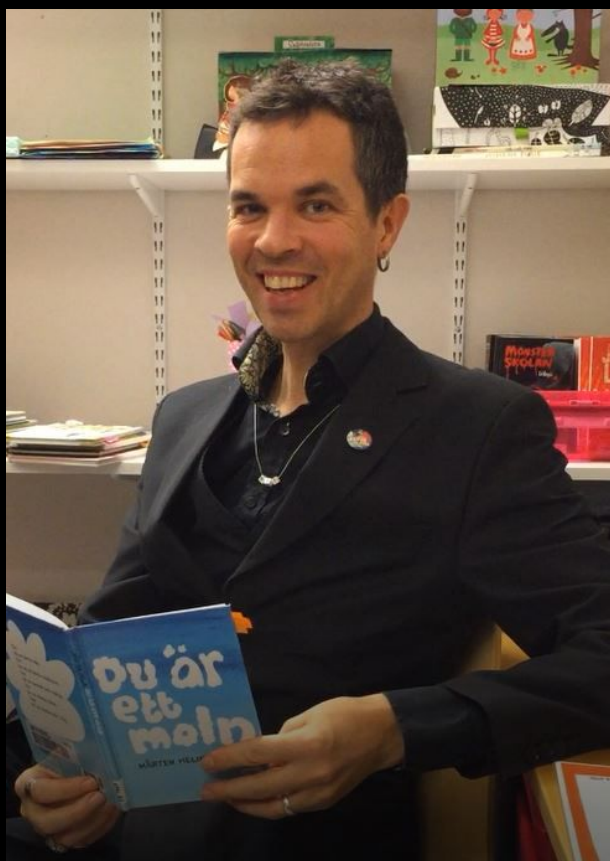

Antologi med fanfiction-noveller

inspirerade av författaren
Mårten Melin

av 5 grön VT19

Innehållsförteckning

Förord	2
Novell 1	3
Novell 2	7
Novell 3	12
Novell 4	17
Novell 5	19
Novell 6	21
Novell 7	23
Novell 8	26
Novell 9	30
Novell 10	33
Novell 11	37
Novell 12	39
Novell 13	46
Novell 14	49
Novell 15	53
Novell 16	54
Novell 17	55
Novell 18	59
Novell 19	63
Novell 20	65
Novell 21	69
Novell 22	71
Novell 23	74
Novell 24	78
Novell 25	81
Novell 26	82
Novell 27	86
Baksidestext	89

Förord

Under vårterminen 2019 valde vi att fördjupa oss i Mårten Melins författarskap på olika sätt i årskurs 5. Till en början satte vi oss in i människan bakom böckerna. Med det som grund hade vi gruppläsning av tre av Mårten Melins kapitelböcker som följdes upp av boksamtal. Därefter funderade vi på vad som är typiskt med Mårten Melins sätt att skriva i de här böckerna. Vi utgick ifrån typiska karaktärer, miljöer, händelser, detaljer och tillvägagångssätt som Mårten Melin ofta tillämpar.

De här ingredienserna plockade vi sedan fritt ifrån när det var dags att skriva noveller som var inspirerade av just Mårten Melin, så kallade fanfiction-noveller.

Vi tog också till oss av Mårten Melins skrivtips:

- skriv om sådant du själv vill läsa om
- skriv om sådant du är intresserad av och känner till
- avslöja inte allt i början
- skriv in ledtrådar efter hand
- ta med det som är viktigt (det andra tas bort efter hand)
- VISA för att skapa tydliga inre bilder (= gestalta), undvik för många adjektiv, använd istället fler verb för att beskriva
- SNO inspiration från olika håll (verkligheten, böcker, filmer, tidningar, spel...)
- BLANDA till något NYTT (ingrediensernas väg till något nytt, likt en sockerkaka)
- skriv på (tänk bort suddgummit och skriv, stryk längre fram)

Som inledning fick man antingen välja en helt egen början, eller inledningen i något av de tre utvalda utdragen från andra Mårten Melintexter.

Vi var inte riktigt beredda på vilken skrivglädje som skulle uppstå, men vi kände att detta var något som vi ville ta tillvara på. Därför har du nu resultatet framför dig!

För mig har det varit en underbar resa att få lära känna eleverna också genom texter. Nu har turen kommit till dig, läs och njut!

/ Bibliotekarien på Sandsbro skola, 2019

Novell 1

Befriad

Jag vaknade med ett ryck, halvsatte mig upp i sängen innan jag förstod var jag var någonstans. Jag sjönk ner igen, sträckte mig efter mobilen och kollade vad klockan var. 00:05. Spöktimmen... Jag log faktiskt lite för mig själv i mörkret, kände hur det sprakade i kroppen. Jag lyssnade efter något ljud, men inget hördes, så jag gick upp ur sängen. Jag ville inte veta det, men jag visste det. Eller ville jag kanske det...? Aja, han kan väl vara så men, jag, ... varför minns jag inte? Jag minns faktiskt inget från förut, inte ens mamma eller pappa, om jag ens hade någon? Visst var det lite underligt?

Jag kände tårarna rinna nerför kinden, men torkade genast bort dem. Varför var jag ämnad till detta? Kunde jag inte bara...få leva ett vanligt liv? Här fanns ju andra, men väldigt få jag kände på djupet och som också kände mig fullt ut. Och var fanns egentligen min familj? Visste de ens om mig...? Alla sover nog nu, förutom jag. Jag gick ut genom dörren in till korridoren. Här var det mörkt, och gammalt, för de hade inte råd med något nyare. Jag längtade till lägret i sommar, så jag kunde slippa utanför dessa hemska väggar, särskilt under spöktimmen. Det var bara för mycket. Jag ville bara kunna vara mig själv och slippa oron inför de andra. Jag tänkte på honom igen. Varför? Varför skulle du skicka mig hit för att jag var ett barn som du inte kunde ta hand om? Eller vet du ens var jag är nu? Jag trodde inte det.

Jag kände en kyla uppför min rygg, en obehaglig känsla och jag förstod att jag inte var ensam, utan iakttagen. Jag sprang nerför trappan till utgången och för första gången någonsin hade de glömt att låsa den. Jag bara "YEES!", fast inuti mitt huvud såklart, för annars så skulle jag ju väcka de andra. Jag tog upp mobilen ur fickan och kollade klockan igen. 00:14. Jag tänkte på lappen som jag hade upptäckt just när jag skulle sova. Den hade legat på min huvudkudde och på den stod det att jag skulle få möta någon i natt när de andra sov. Vi skulle mötas här nere 00:15.

Där kom det någon, vem var det? Tänk, Elise, tänk.

"Hej", sa flicka som kom gående mot mig.

"Vad heter du?" fortsatte hon.

"E-Elise", svarade jag.

"Vad bra, jag heter Hella, följ med mig", sa flickan.

"Vad v-vill du?" sa jag.

"Bara att du följer med mig till min rektor och pratar".

”O-okej”, sa jag, vad skulle jag annars ha gjort?

Jag följde efter Hella till ett undanskymt ställe, där berättade hon att vi skulle till Skogsbingelskolan. Jag tyckte att det var lite underligt att vi skulle besöka en skola mitt i natten, men nu började nyfikenheten ge sig tillkänna. Vi började gå igen, men nu märkte jag att vi gick åt det hållet där den ökända monsterskolan låg, den hade jag hört talas om.

”Är du säker på att vi inte är på väg till monsterskolan?” frågade jag Hella.

”Men jag trodde du redan visste att monsterskolan är ett smeknamn på Skogsbingelskolan?” svarade hon.

”Va, går du där?” frågade jag.

”Vad är du för något?” la jag till.

”Jag vet inte om jag ska säga det”, svarade hon.

”Åh, kom igen, det är klart du ska berätta”, sa jag.

”Okej, jag är djävulens dotter”, sa hon.

”.....okej” sa jag och visste inte vad jag skulle tro.

När vi kom fram stod rektorn, Eva hette hon visst, och väntade på oss.

”Hej, tack för att du kom Elise” började Eva.

”Innan du kommer in hit måste du ta på dig det här korset, det finns nämligen en vampyr här, så det är en liten försiktighetsåtgärd”.

”Okej”, sa jag utan att känna mig särskilt bekymrad, oväntat nog.

När vi hade kommit in, gick vi in på Evas kontor.

”Anledningen till att jag bad dig komma är för att jag ville prata med dig om din kraft. Som du kanske har märkt blir du lite mer genomskinlig på natten. Så är det, som du vet, inte för alla”, sa Eva till mig.

Jag blev förvånad över att hon visste.

När jag tänkte efter nu, insåg jag att det kanske inte bara var en slump att porten varit öppen just i natt? Den kanske var öppen för att någon ville mig illa? Eller för något annat? Min hemlighet var kanske inte så dold som jag hade trott?

”Vad tänker du på?” sa Evas mjuka och lena röst.

Jag ryckte till, hade alldeles glömt att jag var här.

”Inget” svarade jag kort.

”Okej, då tycker jag att vi fortsätter samtalet, och Hella, du kan gå nu”, sa Eva.

”Gillar du dina krafter?”

”Eh, asså, jag vet inte riktigt, kanske lite”, sa jag.

”Men vad är jag för nåt? Jag har bara gissningar...”

”.....gissningar som du kan komma ganska långt med tror jag” avslutade Eva meningen åt mig.

”Seså, vad tror du att du är, Elise?”

”Något mellan ett spöke och en hippogriff. Jag ser iallafall ut som typ en spökhippogriff när jag träffas av månlyuset under spöktimmen”, svarade jag Eva. ”Ta den här nyckeln, den leder till rum 37 i B-huset, och gå och lägg dig där inne. NU!” sa Eva, med en bestämd men samtidigt lite bekymrad röst. Jag gick och la mig i B-huset och undrade om Eva tyckte att det var något dåligt med min kraft.

Nästa morgon kom Eva in och väckte mig och frågade om jag hade ett smeknamn hos de andra barnen i lägenheten.

”Ja, Vingfåle din lilla fåne. Jag kom inte så bra överens med de flesta där. Smeknamnet fick jag när ett av de andra barnen vaknade mitt i natten och fick syn på mig när jag hade öppnat fönstret och fick månens sken mot huden. Det var bara med en jämnårig där som jag trivdes och med de vuxna”, erkände jag. ”Okej. Det är nog bäst att du går och äter frukost i matsalen nu”, sa Eva. När jag kom till frukosten så var det redan proppfullt i salen. Till slut upptäckte jag en plats och gick och satte mig hos några tjejer som såg ut att vara i min ålder. ”Hej” sa jag till tjejerna. ”Jag heter Elise”. ”Hej! Jag heter Isabella”, sa den ena flickan. Då gick de andra plötsligt därifrån. ”Vad var det med dem då?” sa Isabella, men brydde sig inte särskilt mycket om det utan satt kvar och åt vidare.

”Hej, är du ny här, har inte sett dig förut”, sa en kille som stannade till vid mig när han var på väg att lämna brickan.

”Ja”, svarade jag.

”Okej, jag heter Farid, vad heter du?” sa killen.

”Jag heter Elise”, sa jag.

Jag kände hur det började pirra i hela mig, och helt utan vidare frågade jag chans på honom. Han sa bara ”kom” och jag följde faktiskt efter.

”Varför tog du mig hit” frågade jag Farid.

”För att inte alla skulle höra” svarade han. ”Jag svarar ja, du verkar spännande. Jag vill gärna få lära känna dig bättre”.

Då kände jag hur han långsamt förde munnen mot min. Då bara kysste jag honom. Vi sprang in i mitt rum och låste och drog för gardinerna. Han slet av mig tröjan och jag slet av honom tröjan. Jag slet av mig min bh och tog av mig byxorna och han tog också av sig byxorna.

Sen var det över. Det hade gått så fort. Vi tog på oss kläderna igen och gick till lektionen med Simion i historia. Jag gick med till lektionen för att jag tänkte att jag skulle stanna här. Det här kanske var en skola för mig i alla fall? Här kunde jag kanske höra hemma? Eva hade ju ordnat ett rum till mig direkt. Det fanns mer om mina krafter som jag behövde få veta, och jag ville också veta mer om Farid. Jag

tittade tvärs över klassrummet mot Farid, varken jag eller han kunde sluta kolla på varandra. Jag rodnade när jag kände andras blickar mot mig. Jag var ju en helt ny elev för dem. Jag förstod att de undrade vilken förmåga jag bar på. Det här var utan tvekan den bästa dagen i mitt liv, och nu var jag säker på att det skulle bli många fler.

Novell 2

När läraren vet

De pinsamma föräldrarna

Mamma och pappa hade varit skumma hela veckan. Jag hade ingen aning om vad det var med dem. Hade jag gjort något de inte gillade eller vad? Jag förstod verkligen ingenting. Min mamma Mia och min pappa Jörgen hade alltid varit pinsamma och så, men inte på det här sättet förut.

Mamma hade mitt under utvecklingssamtalet berättat att jag gjorde läxan på toaletten, det var så pinsamt och inget som någon annan behövde känna till. Och pappa då var ännu värre, han ringde till min bästa kompis mamma idag och sa att jag inte kunde vara med min bästis Felicia för att jag hade blivit ihop med en kille, vilket kanske hade varit trevligt, men det stämde ju inte ens. När han hade sagt så ville jag knappt gå till skolan för att jag var rädd att träffa på Felicias mamma där. Felicia är ny i vår klass. Hon gick nyss på en skola som heter Skogsbingelskolan, men den var annorlunda och lite läskig tyckte hon. Det bästa som hade hänt på den skolan, sa hon, var att hon hade blivit vän med en som hette Måns. Nu hade han också bytt till en annan skola.

“Mamma!” sa jag.

“Ja vad är det?” svarade mamma.

“Kan du komma lite?”

“Ja visst.”

“Varför har du varit så skum denna veckan?” frågade jag mamma för nu kände jag att jag behövde få veta vad som pågick.

“Vad menar du?” sa mamma lite undvikande.

“Åhh du fattar verkligen inte”, sa jag då och gav upp för stunden.

Det var en ny dag och en ny vecka för det var måndag.

“Tilda och Maya det är frukost!” ropade mamma.

“Vi kommer!” sa vi precis samtidigt.

“Godmorgon, jag har precis ringt till er lärare och sa att Tilda var på Liseberg igår”, sa mamma nöjt.

“Seriöst, varför ska hon veta det och dessutom så har tidigt”, sa jag argt.

“För om du är lite trött idag, vet hon varför.”

“Men jag fattar inte varför du behövde göra så”, sa jag.

Nu var det alltså igång igen, det spelade tydligen ingen roll att en ny vecka precis hade börjat, mamma var lika pinsam igen.

Jag skyndande mig att äta upp och göra mig iordning, nu var jag på väg till skolan. Jag vågade inte vara kvar och upptäcka fler saker som mamma eller pappa hade för sig.

“Nej skojar du med mig”, sa jag tyst för mig själv.

Där gick Felicia och hennes mamma. Felicia fick syn på mig och sprang mot mig.

“Varför kunde inte vi va i lördags?” sa Felicia.

Ja pappa var minst lika pinsam som mamma, tyvärr, tänkte jag.

“Jag kunde egentligen va, men pappa sa en konstig anledning till din mamma i telefonen.”

“Vad heter din mamma nu igen?”, sa jag lite för att byta samtalsämne.

“Hon heter Hannéa”, sa Felicia.

“Just det”, sa jag snabbt.

“Vad hette din tvillingsyster nu igen?” sa Felicia.

“Maya”, sa jag.

Ska vi ta sällskap till skolan?

“Ja det kan vi väl”.

Felicia vinkade åt sin mamma, som förstod att hon inte behövde följa med längre.

Tur att hon inte kom fram och började fråga mer om helgen, tänkte jag lättat.

Nu gick vi vidare mot skolan. Nej nu kom jag och tänka på att mamma hade ringt Liza, vår lärare också. Nu skulle det bli pinsamt att komma fram till skolan också.

“Vad du ser bekymrad ut”, sa Felicia.

“Ja, jag kom och tänka på att mamma hade ringt Liza nu tidigt på morgonen och sagt att jag hade var på Liseberg igår”, sa jag.

“Varför sa hon det? sa Felicia

“Ja det kan man undra”, sa jag argt.

Nu var vi där och direkt fick jag syn på Liza, självklart såg hon mig också.

“Hej Tilda och Felicia!” sa Liza.

“Hej”, svarade jag tyst.

Felicia hälsade också, men precis samtidigt sa Liza:

“Din mamma sa att du hade varit på Liseberg igår”.

“Ja det var jag”, sa jag bestämt.

“Du kan vara lite trött idag då eller?” sa Liza.

“Nej, det tror jag inte. Jag har ju sovit inatt”, sa jag och smet snabbt in i klassrummet tillsammans med Felicia.

“Ta upp era svenskahäften och skriv ner alla adjektiv ni kan komma på”, sa Liza lite senare.

“Tilda, kan du komma lite?”, sa Liza direkt efteråt och fångade upp min blick.

“Ehh okej”, sa jag misstänksamt.

“Du verkar lite obekväm idag, tycker du att din mamma är lite pinsam?” sa Liza.

“Ja, men du fattar inte hur både mamma och pappa har varit den här veckan”, sa jag.

“Jag vet hur de har varit och jag vet varför”, mer sa hon inte utan lät mig sätta mig igen och skriva adjektiv precis som de andra i klassen.

Jag hade just trott att jag skulle få veta något viktigt, och så blev det inte alls på det viset. Vad var det egentligen hon visste och varför?

Det var en ny dag, Maya hade kommit in till mitt rum hela kvällen igår och tjatat om matteläxan, men jag orkade inte bry mig. Direkt när jag vaknade smet jag in till hennes rum.

“Maya, Maya!” sa jag.

“Är du redan vaken?” svarade Maya trött.

“Har du märkt hur pinsamma och skumma mamma och pappa har varit den här veckan?”

“Ja, kanske lite”, sa Maya.

“Okej, men det konstigaste är egentligen inte att mamma och pappa har varit skumma, utan att Liza säger att hon vet varför”, sa jag.

“Va, hur vet hon det?”, sa Maya och vaknade till lite mer när jag berättade om Liza.

Nu var jag och Maya påväg till skolan, igår hade jag bara skyndat mig iväg så jag hade inte orkat vänta in henne. Hela morgonen hade jag tänkt på det där med att Liza visste vad det var som pågick.

“Godmorgon, Maya och Tilda!” sa Liza direkt när vi kom in.

“Godmorgon”, mumlade vi och gick snabbt in i klassrummet.

Morgonen började med läxförhör i matte. Jag var nervös eftersom jag inte hade övat någonting. Istället hade jag bara tänkt på att Liza visste varför mamma och pappa betedde sig så märkligt.

“Tilda kom lite!” sa Liza.

“Vad är det?” sa jag. Nu började Liza också bete sig annorlunda tänkte jag.

“Kom bara!”

“Okej, jag kommer”, sa jag.

“Vi ska gå in i grupprummet lite.”

“Varför?” sa jag.

“Jag ska berätta en grej.”

“Okej..”

Jag tänkte att det säkert handlade om det där med mamma och pappa, så det var väl bäst att göra som hon sa.

“Okej Tilda, det är så här att...”

“Så här att vadå?” sa jag förväntansfullt.

“Att jag och din mamma är syskon.”

“Vad snackar du om, är du min moster?” sa jag.

“Mina föräldrar hade börjat släktforska och då fick de reda på att jag hade en halvsyster, nämligen din mamma. Det är en anledning till varför dina föräldrar har varit skumma hela veckan. De tyckte att jag borde få berätta det, men jag visste inte riktigt hur så det drog ut på tiden”, sa Liza.

Jag visste inte riktigt hur jag skulle reagera, men så kom jag på att det lät som att det var någon mer anledning.

“Vad är det mer för anledning?” sa jag då.

“För att jag ska bli moster igen.”

“Va?”

“Ja du ska få ett syskon till”, sa Liza.

“Det var därför du till exempel inte fick gå till din kompis i helgen, då när Jörgen sa att till Felicias mamma att du hade blivit ihop med en kille. Det var för att han ville ha dig hemma. De planerade att berätta att du skulle bli storasyster, men de visste inte hur de skulle berätta det och kom på att jag kunde få berätta det istället. Din pappa ljög kanske inte så mycket som man kunde tro, för på sätt och vis kan man kanske säga att du har fått en ny kille i ditt liv, för du kommer få en lillebror.”

“Ska du berätta detta för Maya också?” sa jag.

“Nej, jag tänkte att du kan berätta det. Du och jag känner ju varandra lite mer, så det var lättast för mig att säga det till dig.”

Liza öppnade dörren och lämnade rummet.

Detta var det skummaste jag någonsin varit med om. Varför hade inte mamma sagt direkt att hon hade en syster? Kanske har hon inte vetat om det så länge, men hon måste i alla fall känt till det åtminstone en hel vecka. Det var svårt att ta in, det kändes faktiskt som att hon hade ljugit. Jag kikade ut och fick ögonkontakt med Maya.

“Maya, kom!” sa jag.

“Vad är det? Jag gör ju mattetestet nu, vi får ju inte ens prata nu”, sa Maya tyst.

“Kom, det är viktigt”, sa jag.

“Okej, jag kommer”, sa Maya och reste sig.

“Vad är det?” sa hon när hon kom fram till mig.

“Asså, du kommer inte tro mig”, sa jag.

“Jo då.”

“Det är så att Liza är vår moster”, sa jag.

“Nej, det är vår lärare om du inte visste det”, sa Maya.

“Ja det är hon också”, sa jag.

Jag visste det Maya inte skulle tro mig.

“Maya, det är sant, fråga Liza.”

“Ja det ska jag göra”, sa Maya och vände sig om direkt.

“Liza!” sa Maya.

“Ja vad är det?”, sa Liza.

“Är du min moster?” sa Maya.

“Ja, det är jag faktiskt”, sa Liza lugnt.

“Är detta något slags skämt eller?” sa Maya.

“Nej, det är sant. Och du ska snart bli storasyster”, sa Liza.

Det är sont

Jag och Maya hade precis kommit hem från skolan, mamma skulle komma hem om en halvtimme. Vi skulle fråga mamma om det där med att Liza sa att hon var vår moster.

“Hallå, är någon hemma?”, sa mamma.

“Ja”, sa vi i kör.

“Mamma...” började jag.

“Vad är det?”, sa mamma.

“Är Liza vår moster?” sa jag.

“Ja, det är lite komplicerat. Har Liza berättat eller?” sa mamma.

“Ja, Liza sa också att vi skulle få ett syskon, det kan väl inte stämma? sa Maya.

“Jo, det ska ni faktiskt”, sa mamma.

“När?” sa jag.

“Om 6 månader, i juli.”

“Jag är ledsen att jag inte sagt något tidigare, men när jag fick reda på att Liza skulle bli er lärare ville jag inte säga att hon var er moster. Jag tänkte att det kunde bli lite konstigt för er”, fortsatte mamma.

Maya och jag tittade på varandra en stund.

“Det är lugnt, det ska bli kul med ett syskon!” sa jag.

“Och Liza är faktiskt inte så dum alls”, sa Maya.

“Vad bra att ni inte är arga. Det har varit så mycket nu”, sa mamma.

“Jag är nog bara glad”, sa jag när jag hade känt efter.

“Blir det en lillebror eller lillasyster?” sa Maya.

“Det blir en lillebror”, sa mamma.

“Vad kul med en kille!” sa Maya.

“Vad ska han heta då?” sa jag.

“Antingen Matteo eller Zimon”, sa mamma.

“Vad tycker ni?”

Vi behövde inte ens titta på varandra nu utan precis samtidigt sa vi:

“Zimon.”

“Men med säta, eftersom hans moster heter Liza med säta”, sa jag.

“Då tycker vi likadant”, sa mamma och log mot oss.

Novell 3

Pinsamt!!

Varför just idag!

Jag vaknade och kollade på klockan, klockan var 02:37. Jag kände i hela kroppen att dagen inte skulle bli bra. Jag var helt kallsvettig och kände att jag inte kunde röra mig, jag hade ont i hela magen. Det liksom bara tryckte.

Nästa gång jag vaknade så ringde mobilen. Det var min bästis Julia. Jag svarade och Julia bara skrek i mobilen!

“JULI JULI!”

“Vad är det Julia?” undrade jag förvirrat.

“NATTID HAR ADDAT MIG PÅ SNAP!!”

“NEEE, på riktigt asså?”

Vi la på och jag tänkte att det var dags att gå upp för nu var klockan ändå 06:13. När jag reste mig upp ifrån sängen, så kändes det fortfarande som att jag hade en stor sten i magen som tryckte neråt hela tiden. Jag gick till toan för jag har fortfarande pissont i magen. Där tog jag ner vår sjuklåda och letade efter alvedonen. När jag äntligen hittade alvedonförpackningen tog jag en tablett och svalde den.

När jag kom ner, så satt min storebror i köket. Han heter Anton. Anton är oftast snäll men ibland är han asjobb och också förstås. Anton är extremt sportintresserad, han går på både fotboll och hockey. Hockey tränar han fyra gånger i veckan och fotboll tre, så han har träningar varje dag. Som tur är så har han det flesta träningarna på skoltid eftersom han går på ett sportgymnasium.

Jag och Anton är dom två äldsta barnen i familjen. Vi har två småsyskon som är tvillingar. De heter Colin och Cooper och dom är 2 år. Vi ska även få ett till syskon om några veckor. När vi fick reda på det, så blev jag och Anton först arga för tvillingarna får redan jättemycket uppmärksamhet. En annan anledning är att jag är 13 och Anton är 17, och det blir typ pinsamt att få småsyskon i tonåren. Det blir verkligen en sladdis. Men efter 2 månader så blev vi ändå ganska taggade och glada, men vi tycker fortfarande att det är aspinsamt!!

Jag satte mig vid bordet och Anton kollade upp på mig och sa:

“Asså Juli, du är helt blek i hela ansiktet. Har det hänt något?”

“Jag har bara pissont i magen!”

“Men jag har tagit en alvedon nu”, la jag till.

“Okej”, sa Anton och åt vidare.

Det är tråkigt att det just är idag jag har så ont i magen! Julia, Matheo och Martin ska nämligen sova över hos mig idag. Medan jag åt mina flingor började jag återigen fundera på vad det var som gjorde så himla ont i min mage. När jag reste mig upp, kände jag liksom som att det var något som rann ner på mitt ena ben, något varmt. Jag kollade förstås ner. Igenom mina ljusa byxor såg jag något rödaktigt. Jag insåg att det var blod och jag kollade upp på Anton som måste ha undrat varför jag blev ståendes så där.

”Jag tror jag fått mens”, mumlade jag.

Anton kollar upp från sin mobil och sa:

“Jag kan åka till affären lite snabbt och köpa bindor om du vill!”

“Skulle va jättesnällt om du gjorde det!”

“Jag åker nu direkt!” sa han och reste sig upp och gav sig iväg.

Just i sådana lägen är Anton asschysst. Han är ju min storebror, men han är inte som någon annans storebror. Anton är liksom omtänksam och bryr sig verkligen om oss syskon även fast han snart fyller 18 år. Sen den dagen jag föddes, så har han alltid stöttat mig och aldrig skrattat eller gjort några elaka miner åt dom val eller beslut jag har tagit. Såklart så har vi bråkat ibland, men inte så ofta.

När Anton kom hem från affären, sprang jag in på toan för att byta om och för att sätta på mig en binda. Jag var redan sen till skolan, så jag måste borsta tänderna jättefort och sedan springa dit. Jag går på Skogsbingelskolan, det är den bästa skolan i hela världen, tycker jag iallafall. Man kan bo på skolan, men jag har valt att bo hemma eftersom skolan ligger så nära.

Jag och han!

För en vecka sedanisch, så fick vi en ny tjej i klassen. Jag kände direkt att det typ är något mystiskt med henne. Den nya tjejen heter Lucia och hon har medellångt hår som är alldeles orange. Jag kom att tänka på henne på vägen till skolan, men jag fick slå undan tankarna och skynda mig allt vad jag kunde.

När jag kom fram till skolan, så var klassrumsdörren stängd. Jag hatar verkligen att komma sent. När jag gick in i klassrummet var ingen där, det stod bara en liten text på tavlan:

*”Ingen skola idag,
ni kan gå hem igen!
Det blir skönt för er.”*

Som du förstår, den här skolan är inte helt som andra. Det enda jag kände just nu var att det faktiskt skulle vara skönt med en helt ledig dag. Jag gick ut från skolan igen. När jag vände mig mot klassrummet såg jag att Lucia stod i vårt klassrumsfönster och inte gjorde en enda rörelse. Hon bara glodde rakt ut mot skolgården. Jag tyckte att det såg så sjukt läskigt ut, så jag sprang så fort jag bara kunde hem. Vid trälekplatsen kände jag helt plötsligt något som bara stannade upp min framfart. Jag vet inte vad det var, men jag vred mig och kollade upp. Där stod Lucia med en isande blick i ögonen. Hur kunde hon plötsligt vara här? Hon var ju precis inomhus? Jag började skaka och allt hår på armarna bara steg rakt upp. Trots att det var sommar ute, började jag frysa. Jag kände att mitt hjärta slog fortare och fortare och allt blev svart efter ett tag.

När jag vaknade upp kändes det lite som att jag var i himlen, men när jag öppnade ögonen så låg jag fortfarande nere på marken. Lucia, Martin och Julia stod precis framför mig och Julia sa:

“Hur mår du gumman, är allt som det ska?”

“Jag har bara lite ont i huvudet”, och i magen tänkte jag för mig själv.

Julia tog min hand och hjälpte mig upp. Martin stod och glodde på Julia, dom är nämligen tillsammans. Det känns inte helt som att Lucia gillar det. Efter ett tag kom även Matheo. När han fick syn på mig sittandes på marken, sprang han fram och kramade mig. Jag älskar verkligen Matheo han och jag har varit tillsammans i ett och ett halvt år nu, och både jag och han hoppas verkligen på fler fina år tillsammans.

Jag, Julia, Lucia, Matheo och Martin stannade ett tag på lekplatsen, bara för att hänga lite med varandra. Julia föreslog att vi skulle köra “SKP”, alltså sanning, konka och procent”. Martin gav direkt en fråga till Matheo:

“Matheo, SKP?”

“K.”

“Krama Juli under hela den här leken!”

“Okej, der blir ju bara mysigt ändå!”

Det tyckte jag också.

Samma kväll kl 20:03 kom Julia, Matheo och Martin hem till mig eftersom vi ju skulle sova över. Först skulle vi sova i min källare, men Anton hade också tagit hem sina kompisar, så vi kunde inte sova där. Det gjorde inget för då passade vi på att sova i husvagnen istället och det är mycket mysigare där.

Vi gick ut till husvagnen och bäddade, sedan kom pappa in för att fixa wifi, för annars klarar man sig typ inte. Vid ca 20:40 cyklade vi till Ica för att köpa snacks och dricka, så att alla skulle få det man själv tyckte om. På vägen dit skjutsade jag Matheo på min cykel och Martin skjutsade Julia. När vi kom hem igen kollade vi på film och åt

snacks i den jättestora sägen som alla skulle sova i. Jag skulle sova jämte Matheo och Julia jämte Martin.

“Hallå, kan vi inte bara göra iordning oss nu och typ bara snacka?” frågade Matheo. “Jo, jag e så trött!” svarade Martin.

På morgonen vaknade vi av att det luktade brandrök. Jag och Martin gick ut för att kolla. Det var grannparets hus som hade brunnit ner till grunden. Jag kollade mig runt och såg att mamma som höll Colin och Cooper i handen medan hon stod och pratade med Björn och hans partner Rickard som bodde i det nedbrunna huset. Jag hörde inte allt dom sa, men tyckte att mamma föreslog att Björn och Rickard kunde bo i husvagnen medan dom hittade ett nytt hem. När jag tittade på dom såg jag vad stor mammas mage hade blivit, tänk att Liv snart ska födas, nu är det bara några veckor kvar.

I bakgrunden fick jag plötsligt syn på Lucia. Hon tittade argt mot oss, särskilt mot Martin. Jag undrade vad hon hade för förmågor egentligen. Ibland kändes hon iskall och ibland kokhet. Tänk om hon kunde åstadkomma eld. Tänk om det egentligen var meningen att en annan byggnad skulle ha brunnit i natt. Tänk om Lucia var så svartsjuk på Julia?

Jag slog undan tankarna när Matheo kom ut ur husvagnen. Till och med i husvagnen hade det kommit in en massa rök. Det var nästan svårt att andas sa han. Han ställde sig och kramade mig bakifrån och viskade i mitt öra:

“Godmorgon älskling.”

“Godmorgon!”

Nu var alla andra tankar som bortblåsta, tänk hur bra en annan person kan få en att må.

kort efteråt hade Julia också lyckats vakna, så vi åt frukost och allt sånt. Lite senare på eftermiddagen så var bara Julia kvar hos mig. Hon ville se lite av Livs kläder som hon skulle få i födelsepresent, så jag visade henne kläderna.

Fyra veckor senare!

Idag är det 2 juni, det är en helt vanlig skoldag veckan innan sommarlovet, men jag känner på mig att den här dagen inte är som någon annan. Jag tror nämligen att bebisen som alla vi har längtat så efter, kommer att komma idag. Det bara känns så i hela kroppen. Det är samma slags känsla nu som den dagen tvillingarna kom.

Efter skolan gick jag hem, för jag orkade inte vara med någon. Det kändes som att det fanns en mening med att gå hem själv just idag. Vid ca 16:30 kom mamma och pappa hem, men dom måste åka direkt till sjukhuset för mamma hade verkar. Precis

när dom gav sig av, fick jag min andra mens i hela mitt liv. Den lyckades komma olägligt igen, den här gången hände det mitt framför mina tvillingsyskon. Dom fattade inte vad mens var för något, så dom började gråta. Dom är jätterädda för blod! Tur att dom är hemma med oss och inte med nu när mamma skulle föda Liv.

Vid niotiden samma kväll ringde Antons mobil. Det var pappa som berättade att bebisen hade kommit. I samma ögonblick fick han ett sms av sin tjej. När han la på kollade han vad hon skrev:

Hej älskling, jag vet att
detta kommer ganska
plötsligt,
men jag vill liksom inte ta
det face to face.
Hoppas du förstår!
Jag tog nyss ett
graviditetstest
och det visade positivt.
Jag är i 17:e veckan.

Det här skulle bli ett minst sagt spännande tid framöver tänkte jag när jag fick reda på vad hon hade skrivit.

Novell 4

Hur ska jag klara mig nu?

Jag kom ihåg den kvällen så väl. Den kvällen jag bara satt där och tårarna rann nerför mina kinder. Min pappa hade sagt att det bara var ett jullov, men jag tyckte att det var så jobbigt. Det jullovet skulle jag till mormor och morfar. Jag hade aldrig träffat dem förut, så jag visste inte så mycket mer än att de bodde i en liten by som heter Brinkehem. Pappa som jag bor med hade varit tvungen att åka och jobba i Danmark. Vi hade inte så bra ekonomi, jag hade hört pappa snacka med banken. Jag vaknade av att pappa gjorde frukost. Det luktade gröt. Jag var trött, så jag låg kvar i sängen tills pappa ropade precis likadant som han gjort så länge jag kommer ihåg:

“Elvira, dags för frukost!”

”Elvira kom nu då, vi måste åka om en timme” la han till sedan.

Då så kom den där känslan igen. Det kändes som om det var en stor klump i magen. Jag mådde illa, men jag ville inte säga någonting till pappa, för jag visste att vi behövde pengarna.

Havregrynsgröten stod på bordet när jag kom ner. Jag tryckte i mig gröten, även fast den inte klar. När jag hade ätit upp gick jag genast till mitt rum och började tänka på mamma igen. Mamma var den jag hade litat mest på av alla i hela världen. Fast det är det fortfarande. Jag vet att hon sitter där i himlen och tittar ner på mig. På den senaste tiden har jag tappat mig själv, tror jag. Det känns som jag inte är jag längre. I skolan har jag ju Oliver, Isabella och Love, men vi hänger inte lika mycket på fritiden. Jag packade ner det sista i min väska, borstade tänderna och klädde på mig myskläder.

Vägen till mormor och morfar var lång. Huset skulle ligga i norra Stockholm. Det kändes som jag aldrig skulle komma fram. Efter fem timmar i bilen kom vi igenom en stor allé. Plötsligt stannade pappa framför en stor herrgård. När vi kom fram stod mormor och morfar och vinkade glatt på trappan. De måste vara omkring 60 år. Den vita husfasaden bakom dem lyste upp i solskenet. Jag klev ur bilen och sträckte lite på mig.

Vi gick fram och hälsade på mormor och sedan morfar. Det kändes först lite stelt, med jag fick ändå ett gott intryck av mormor och morfar. Pappa tog med min väska och följde mig in. Det var stort och mäktigt därinne. Köket var rymligt och fint, men

det kändes konstigt att jag skulle bo här ett tag. Lite senare åkte pappa iväg. Vi åt god mat och sedan visade mormor mig rummet som jag skulle sova i.

”Wow”, sa jag utan att tänka på det.

De var vita väggar, en stor lyxig dubbelsäng och en sminkhörna med massa smink. Mormor stod och log.

”Blir detta rummet bra Elvira?”

”Ja super”, svarade jag och jag menade det verkligen.

Jag vaknade av mig själv. Tog upp telefonen och insåg att klockan var 11. Jag brukade vakna absolut senast klockan åtta på de lediga dagarna. Jag gick ner till frukosten, allting stod fint uppdukat på bordet. Även fast jag bara hade varit här så kort tid så kändes det som att jag känt mormor och morfar hela livet. Jag antar att pappa inte hade orkat hålla kontakten med dem när mamma blev sjuk. Nu var jag glad att äntligen få umgås med dem. Det kändes som att det förde mig närmare mamma igen.

På dagen åkte vi till Gröna Lund. Senare gick vi på stan och jag fick köpa väldigt mycket om jag ville, det kändes väldigt ovant och inte helt rätt att låta dem betala en massa. Jag valde därför bara ut sådant som jag verkligen ville ha. Så bra som jag mådde nu hade jag inte mått en enda sekund sedan mamma blev tvungen att lämna oss. Det var skönt att slippa tänka på allt sorgligt och att för en gångs skull slippa att bekymra sig över bristen på pengar.

Min mobil plingade till. Det var ett sms från min allra bästa kompis Linnea. ”Ring mig” stod det. Jag gick upp och la mig i sängen och ringde. Efter att vi hade småpratad och jag hade berättat om all lyx här, berättade hon att hon hade fått en sjukdom. Jag började förstås tänka. Magsjuka är väl en sjukdom? I så fall borde det vara det, för hon lät ju inte särskilt förkyld, men så började Linnea gråta. Det var inte magsjuka, det var cancer i ena bröstet. Varför finns det en sådan hemsk sjukdom? Mina tårar kom också. Vi brukar älska att prata med varandra om allt möjligt. Aldrig blir det tyst när vi pratar. Men just nu blev det väldigt tyst och jag insåg att pengar och lyx är långt ifrån allt. Nu behövde vi finnas för varandra. Jag var glad att mamma gav mig styrka från sitt håll, för nu var en ny kamp här.

Novell 5

Mitt nya liv

Jag vaknade med ett ryck, halvsatte mig upp i sängen innan jag förstod var jag var någonstans. Jag sjönk ner igen, sträckte mig efter mobilen och kollade vad klockan var. 00:05. Spöktimman... Jag log faktiskt lite för mig själv i mörkret, även om det kändes lite läskigt med spöktimman samtidigt. Smärtan i foten kom då och då. Men jag måste nog somna om nu.

“Love, kom du börjar snart!” ropade pappa.

Jag tittade på klockan och insåg att det var 30 minuter tills skolan började. Jag gick snabbt upp och åt frukost, slängde på mig samma jeans som igår och en grå t-shirt. Fem minuter innan skolan började stod jag utanför Noahs hus. Han brukar alltid vara tidig och stå där när jag kommer gåendes från mig. Noah är min absolut bästa vän. Vi har känt varandra sen dagis och sedan dess har vi varit supertajta. Jag stod och trampade i snön. Efter ett tag kom han ut. Vi gick tillsammans till skolan. Första lektionen var svenska. Framför mig satt Ella, hon är jättesöt. Vi skulle skriva argumenterande texter. Jag valde att skriva om djurens rätt. Det är så hemskt. Tänk att vissa djur lever i vagnar hela livet bara för att folk ska tjäna pengar. Tänk att man i vissa länder dödar elefanter bara för att få smycken. Usch, jag rös så fort jag tänkte på det. Noah skulle skriva om skoluniformer. På bara den här lektionen kissade jag tre gånger, det kändes som att det var något som inte stämde. Hela dagen var jag jättetrött, trots att jag hade somnat tidigt igår. På den senaste tiden hade jag känt mig ovanligt trött, och det utan någon tydlig orsak. Jag kunde inte låta bli och undra varför det var på det viset.

Noah hängde med mig hem och vi pluggade en stund. Sedan gick vi på fotbollsträningen. Mamma lagade pasta och köttfärssås när jag kom hem. Min favoritmat. Rose, mamma, pappa och jag åt. Rose är min lillasyster, hon går i fyran och jag i sexan. Vi pratade om skolan. Pappa är så intresserad, han vill veta allting vi gör känns det som, men det kanske är för han själv är lärare, fast på gymnasiet.

Efter maten ville mamma och pappa prata med mig. De berättade att de hade lagt märke till att jag verkade trött, kissig och törstig på den senaste tiden. Mamma berättade att allt det var symptom på diabetes. Hon frågade även om jag gått ner i vikt. Det hade jag faktiskt gjort. Ungefär fyra kilo. Vi bestämde att jag skulle till skolsköterskan dagen efter. Noah hängde med. Hon trodde också att det var

diabetes, så mamma hämtade mig och Noah och vi åkte in till sjukhuset. Under tiden ringde skolsköterskan till barnkliniken och berättade att jag troligen hade diabetes.

Jag hade aldrig gråtit så mycket som jag och Noah gjorde då. På sjukhuset tog de en massa tester och de visade att jag hade diabetes. Då grät jag ännu mer än innan. Jag visste knappt att det gick. Nu kändes allting bara helt värdelöst. Några kompisar kom på besök dagen efter beskedet. De gav mig en skitcool tröja. Jag låg inne i tre veckor och lärde mig ta sprutor, hur jag skulle äta och fick en massa information om diabetes. En kväll innan jag skulle sova, läste jag "JAG ÄR LOVE" av Mårten Melin. Love hade kärlekskraften, undra om jag hade "diabeteskraften" då?

När jag kom tillbaka till skolan fick jag en massa frågor och kramar. Till och med Ella kramade mig. Noah gick vid min sida hela tiden. Det var så otroligt många ögon som stirrade på mig i korridoren. De första veckorna var jobbiga. Min lärare Nina hjälpte mig mycket. I min parallellklass så hade en också diabetes, hon heter Jenny. Nina hjälpte båda oss mycket. En jobbig sak var att jag behövde äta fast jag inte var hungrig, men allra jobbigast var att jag inte kunde gå på alla fem fotbollsträningar i veckan. Ibland behövde jag vara hemma för jag var så låg eller hög, men för det mesta går det bra. Jag försöker lära mig att det är såhär mitt liv kommer att se ut, jag får helt enkelt lära mig att leva med det.

Novell 6

Återblickarna

Mina tankar bara flög runt i mitt huvud. Vad hade hänt i min dröm? Jag hade en stor klump i magen, väldigt stor. Vad hade jag ens drömt? Var det ens en dröm?

Jag vaknade kallsvettig, varm och rädd. Jag fattade ingenting.

“Mamma!” skrek jag.

“Käften!”, skrek hon tillbaka. Hon gillade inte alls att bli störd mitt i sömnen.

Klockan var bara 06:00, jag var svintrött. Just det, jag heter Måns. Alltså samma namn som Måns Zelmerlov. Men inte med det efternamnet. I efternamn heter jag Bladh. Jag är 13 år gammal, och just nu var jag som sagt svintrött.

Jag satte mig upp i sängen. Munnen kändes torr, som om jag just hade ätit en överstekt köttbit.

“Usch!” skrek jag till och gick in i badrummet för att dricka lite vatten.

“Vad sa du hjärtat?” ropade mamma från nedervåningen, nu med betydligt vänligare ton.

Det var jobbigt att hon hade ett sådant omväxlande humör.

“Inget!” skrek jag tillbaka.

Men vad var det för dröm? Jag mindes inte något av den nu, inte det minsta lilla.

“Vill du ha en macka med ost på?” frågade mamma.

“Ja tack, kan jag få smoothie till?” sa jag.

“Såklart!” ropade hon tillbaka.

Ibland var min mamma ganska snäll, som nu. Ibland var hon inte lika trevlig. Jag sprang nerför trappan. Jag var till och med nära på att halka. Jag åt mackan. Drickan var så god att jag nästan hoppade till. Ibland var mamma toppen helt enkelt.

“Snart är det skola, om du går upp till ditt rum så kom ner om en tjugo minuter! Jag beger mig strax!” sa mamma.

“Jaja”, sa jag tillbaka.

Jag gick upp till mitt och tänkte att jag hann lägga mig lite i sängen. Jag hade ganska ont i huvudet, men det ville jag inte tänka på mer. Jag tänkte istället på någon, en tjej, nämligen Astrid. Hon var så fin, så himla fin. Det känns som om jag träffade henne för bara några timmar sedan. Då kollade jag på klockan, 07:30! Skolan började ju om bara 30 minuter och jag bara låg här i min säng med underkläder på.

“Mamma!” skrek jag och kände paniken komma krypandes.

Inget svar, hon hade nog redan åkt till jobbet då. Jag skyndade mig så mycket så att jag fick håll. Jag slängde mig mot garderoben och rafsade fram det första jag fick fatt i. Jag hann varken borsta min tänder, fixa mitt hår eller packa ner allt i väskan.

När jag kom fram till skolan hörde jag många skratt, men varför? Jag kollade runt.

Vänta, de skrattade åt mig!

“Haha, vad ful du är”, sa Berit när hon gick förbi.

“Kolla hans hår!” skrek någon, det lät som Astrid.

Skrek Astrid verkligen det? Mitt liv var förstört. Efter första lektionen hade vi en kort rast. Jag hade fortfarande väldigt ont i huvudet. Det var som skakiga bilder som kom fram i mitt huvud. Det såg ut som Astrid som gick mot mitt hus, kanske var det önsketänkande. Men bilderna kändes bekanta, då förstod jag varför: min dröm i natt. Jag hann inte tänka vidare på det nu, huvudet värkte något oerhört även under lunchen.

“Hur mår du?” frågade fröken som hade kommit fram till mig.

“Sådär, men jag behöver nog inte åka hem”, svarade jag.

“Så bra, vi ska ju ha en lång mattelektion nu”, sa fröken.

Inte matte, jag hatade det. Det bara dunkade på i mitt huvud. Det var precis som innan, att det kändes som att det kom upp bilder inuti huvudet i rasande fart.

Efter lunchen såg jag henne igen, Astrid. Jag började skaka, hon gick mot mig. Det påminde faktiskt om drömbilderna.

“Hej”, sa hon.

“Hej”, svarade jag.

“Jag vill säga något till dig”, sa Astrid.

“Vad då?” stammade jag.

“Jag tycker att du är fin”, sa Astrid.

“Jag tycker du är fin”, sa jag. Jag lät som en papegoja och kände mig lite dum, men när hon gick iväg, skuttade, dansade och nästan grät jag. Jag kände mig lycklig.

Vid slutet av dagen kom hon igen, den här gången gick hon rakt fram till mig och kysste hon mig. Nu gjorde huvudvärken sig gällande igen. Drömbilderna susade fram i rasande fart, eller var det drömbilder? Kunde det vara återblickar? Hade det hänt på riktigt ändå? Den här gången fick jag för mig att de föreställde Astrid som kysste mig.

När vi hade slutat gick jag hem. Jag var så trött, att jag knappt kunde tänka längre. Jag tyckte att jag såg något utanför fönstret! Det var samma sak som jag såg när jag fick ont i huvudet, det var Astrid som gick mot mitt hus, lite ryckigt. Vad skulle hända nu?

Novell 7

Jacob önskar krafter

Jag vaknade 07:00 av att mamma väckte mig. Jag ville inte gå till skolan, för mina klasskamrater var inte så snälla, men jag var ju tvungen att gå dit ändå. Precis när jag skulle bege mig kom Isac cyklandes. Han var den mest brutala och mest elakaste personen i skolan. Varför skulle jag ha sådan otur?

- Tjena! hörde jag.

Vem var det? tänkte jag, rösten kom från ett annat håll. Det var Love, min enda vän, vilken tur. Jag hade inga andra vänner.

- Hej! sa jag.

- Hur mår du, är allt bra? sa Love.

- Ja, jag mår bra. Det är bara det att jag har känt mig både lite stel på sistone, jag tror jag är kär, erkände jag.

- Hur då stel? undrade Love.

- Jag är.... äh det var inget, sa jag då eftersom jag inte riktigt kunde förklara hur jag menade.

- Ska vi gå? sa Love istället.

- Ja, det kan vi, sa jag.

När vi var i skolan hade vi matte. Det var det värsta jag visste. Jag ville inte ha matte, för vi hade en så irriterande lärare. Han hette Ralf och var ny för oss. Under lektionen kom jag att tänka på att det alltid lät så konstigt i städskrubben numera. Eftersom jag gärna slapp lite matte, gjorde jag något dumt. Jag rusade ut från klassrummet, in i städskrubben och bakom skynket jag upptäckte längst in. Precis som jag hade misstänkt, visade det sig att det var något särskilt med den här städskrubben, för där på andra sidan såg det ut som en portal. Jag blev helt chockad och blev först bara ståendes och stirrade på den. Var det dags att slippa skolan? Yes tänkte jag, särskilt nu under matten. Jag hoppade in och visste inte vad som skulle hända. Skulle något ens hända?i

När jag vaknade var jag absolut inte kvar i skolans städskrubb, utan jag hade hamnat mitt i en sagovärld. När jag såg mig omkring la jag märke till olika varelser; troll, dvärgar, jättefåglar och ståtliga hästar med horn. Det kändes som "Sagan om ringen" fast ändå inte och långt bort i fjärran såg jag ett stort slott av guld som sken i solljuset. Mitt i alla intryck kom jag att tänka på Love. Hur skulle det gå för Love om jag stannade här för länge? Jag hade ju bara lämnat honom, men sen tänkte jag att han nog klarade sig. Han brukade inte råka så illa ut som mig, så jag slog undan

tankarna på honom. Jag kände det som om jag drogs till slottet, en kraft tog tag i mig och plötsligt flög den mig ända fram till slottet. När jag stod där utanför kändes allt som en vacker dröm, men det var det inte. Någon kom just ut från slottet. Det såg ut som en kung, för han hade en krona på sig precis som alla kungar i sagorna. När han kom fram till mig, såg han inte lika kunglig ut. Han hade en krona av kartong, spetsiga öron och en väldigt äcklig andedräkt. Vilket jävla svin, för tanken fram inuti mitt huvud, den gick inte att hindra. Han såg verkligen ut som ett svin. Speglade utsidan hans inre eller var han egentligen trevlig?

- Hallå vem är du? röt han.
- Mitt namn är Jacob och är inte härifrån. Jag kom hit genom någon slags portal, sa jag och visste inte om jag egentligen bara borde springa därifrån.
- Jaså, det säger du? Kom jag måste visa dig en sak.

Han vidrörde ena gaveln av slottet. Väggen började skimra och jag insåg att en ny portal växte fram.

- Det här kanske ser ut som rena sagovärlden för dig, men vi har också våra problem. Du är välkommen hit när du vill, men glöm inte bort världen du kom ifrån.

Då kände jag att jag måste tillbaka. Jag kunde ju inte bara stanna här hela mitt liv och strunta i min vardag. Det gick bara inte. Jag hoppade in och var faktiskt tillbaka i städskrubben igen. Jag insåg att jag låg på golvet, hade jag svimmat av? Hade sagovärlden bara varit en dröm? Jag såg inte längre någon portal bakom tygskynket. Jag tänkte att jag fick titta efter en annan dag, om jag hörde de märkliga ljuden igen. Jag kollade på klockan och sprang fort ur skrubben, för jag kom på att vi hade lektion med Eva nu. Hon var rektor här på Skogsbingelskolan.

Nästa dag skulle jag och Love åka BMX på stuntsparken i stan. Jag stelnade plötsligt till igen, för nu såg jag henne. Jag började genast svettas. Love kom säkert på mig, han var bra på sådant. Han hoppade fram till mig.

- Jacob, är du kär i Josefin? sa Love glatt.
- Ja det är jag, men jag vågar inte gå fram, sa jag.
- Jag tror jag har en idé, sa Love.

Loves idé var helt briljant. Han gav mig en liten sten som lyste rosa. Han berättade att han hade lagt i lite av sin kärlekskraft i den. Nu såg jag att stenen var fäst som en berlock och hängde på en halskedja. Han sa att om jag gav smycket till Josefin, och hon satte det på sig, så skulle hon bli kär i den första hon såg. Det lät nästan för bra för att vara sant, men jag visste att Love var speciell och jag litade fullt ut på honom. Men nog var jag spänd ändå. Jag tänkte hursomhelst att jag måste göra det nu med en gång.

Jag gick fram och sa hej, sedan började jag prata om matlagning. Jag vet inte varför jag pratade om det, men det bara flög ur mig. Nu kände jag att det var dags. Jag höll

fram smycket och frågade om hon ville ha det. Hon tog emot det och satte på sig det. Nu gällde det att inte göra några misstag. Jag såg till att hennes ögon var fästa vid mina hela tiden. Jag kände hur jag rodnade lite lätt, vilka vackra ögon hon hade. Hennes ögon liksom lystes, var det kanske av kärlek? Loves krafter var fan bäst! Jag önskade att jag hade krafter, det borde jag ju ha, men jag hade inte lyckats ta reda på vilken sort ännu.

Nästa dag funderade jag på om jag skulle våga bjuda hem Josefin. Jag kunde ju faktiskt bjuda henne på något. Jag var inte värdelös på matlagning, snarare tvärtom. Det fick mig att bestämma mig, vad hade jag att förlora? Om nu Loves krafter fungerade, fick jag ju se till att lära känna henne direkt och få henne att lära känna mig. Vem visste om smycket skulle förlora sin kraft efter ett tag? Jag tänkte att jag skulle fråga henne direkt efter skolan, men nu var det dags att gå dit. Jag hade lite bråttom, jag kunde inte se Love någonstans på vägen och började undra var han var. Kanske blev han trött av att dela med sig av sina krafter till andra? Han kanske behövde sova ut? Han var hur som helst schysst som alltid tänkte på andra, en riktigt bra vän. När jag kom fram till skolan såg jag en väldigt konstig sak, Måns och Felicia rånåglade mitt på skolgården. Så fucking konstigt, att göra det just här. Jag var tvungen att vända mig om när jag hade passerat dem, men då såg jag inte skynten av dem. Jag såg bara två katter som sprang iväg.

Novell 8

De magiska handskarna

Jag hatade mina krafter, hatade dem! Alltid var jag tvungen att ha på mig de där jävla skit-wish-tradera, äckliga, smutsiga och fula handskarna. Det spelade ingen roll att min lärare Simion hade sagt att jag nog skulle lära mig att kontrollera dem i framtiden. Jag ville inte ha krafterna! Jag hade inte bett om dem! Jag ville bara bli av med dem, men det var bara med mina gamla slitna handskar som min kraft kunde kanaliseras och göra mig bra. Utan dem öste kraften åt alla håll och inget fungerade. Jag hade beställt nya Bauer Supreme Totalone MX3-handskar som skulle levereras vilken dag som helst, för mina tilltygade "magiska" handskar hade blivit för små. Jag visste att det skulle bli problem, vad skulle jag egentligen göra nu!? Dom nya kunde ju inte vara magiska på samma sätt och jag var klappkass utan mina gamla pålitliga JOFA-handskar. Jag måste berätta för någon, tänkte jag i ren panik.

Min knäskada gav mig mer tid att tänka ut hur jag skulle göra. Någonting måste göras för att undvika katastrof. Jag måste helt enkelt hitta någon som kunde fixa ett par bra magiska handskar som jag kunde använda istället. Jag hade ingen aning om va jag skulle ta mig till, men jag började med att gå till Autosport, den lilla affären som låg bara runt hörnet. Det var där jag hade fått tag på mina förra. Så det var dit mina steg bar mig. Jag kände mig nästan lite iakttagen på vägen dit, nästan uttittad, men när jag såg mig omkring fanns ingen där.

Jag skulle precis öppna dörren in när jag la märke till en liten lapp strax till höger om handtaget.

"Du som är i nöd,
ta en vänstersväng vid Lakovägen,
sen går du rakt fram till skogen.
Där kommer du att träffa mig,
och jag ska visa dig något."

Det kändes som någon slags ledtråd, och det kändes som om den var tänkt just till mig. Jag gjorde precis som det stod på lappen. Vad hade jag egentligen att förlora? Väl framme vid skogen såg jag en man med en svart kappa och en blå New York Rangerskeps. Jag intalade mig att det var den här någon som jag behövde träffa just nu och gick fram mot honom. Jag hoppades innerligt att han kunde svara på alla frågorna som växte till sig inombords.

- Hej, trevligt att träffas, sa mannen med kappan när jag stod framför honom.
- Hej, var det du som skrev lappen vid Autosport? sa jag.
- Ja, sa mannen.
- Var den tänkt till mig?
- Ja, svarade han utan att blinka.
- Vad var det du skulle visa mig? sa jag.

Han bad mig visa mina handskar. Jag hade dom såklart till hands, jag hoppades ju på att få hjälp med just dom. Han granskade dom noga. Det var som om han inte ville släppa dom ifrån sig. Till slut räckte jag mig fram och drog dom till mig.

Nu var jag hemma igen och det kändes som att mannen har förföljt mig hela vägen hem. Jag var uppe på mitt rum nu och jag tyckte att jag hade sett honom stryka omkring utanför huset. Jag hade lagt handskarna i garaget. Jag har dom alltid där när jag inte behöver använda dom eftersom dom luktar ganska mycket, sticker rent ut sagt. Nu greps jag nästan av panik. Tänk om dom inte låg kvar på sitt ställe? Jag sprang för att kolla efter. Jag kollade i korgen och såg inget spår av dom längre. Ville han bara ha dom själv? Men så lätt tänkte jag inte ge mig. Jag gick tillbaks till Autosport för att titta på ledtråden ännu en gång.

När jag kom fram läste jag ledtråden igen:

“Hej detta såg du nog inte innan när du var här,
 men det är jag som har dina handskar som låg i garaget vid ditt hus.
 Jag tog dom för jag vet ett ställe som du kan få tag på ett par nya handskar som är lika magiska. Jag behövde först bara få reda på vilken sorts magi handskarna bar på.
 Gå till en svart stuga en bit bortom Autosportbutiken.
 Stugan ligger mitt ute i skogen, där kan vi vara ostörda.
 Du kommer hitta den utan problem,
 jag känner hur dina gamla handskar kallar på dig.
 Jag kommer vara i stugan hela tiden tills du kommer.
 / Mannen med den svarta kappan”

Jag gjorde återigen som det stod på lappen och lyckades hitta stugan. Jag gick in utan att tveka.

- Hej igen, var det du som skrev ledtrådarna? sa jag.
- Ja, sa mannen med kappan.
- Vad är det för märke? sa jag när jag fick syn på att han höll i ett par handskar.
- Det heter Bauer Supreme Totalone MX3, sa mannen.
- Va? Det var precis dom jag hade beställt!

- Skicka tillbaka dom så fort du får dom, för annars så tappar dom här sin magi, sa mannen och räckte över dom till mig.
- Okej, sa jag.

Ånej! Mina handskar hade kommit, insåg jag när jag kom hem. Jag måste lämna tillbaka dom, även om hela kroppen spretade emot. Jag ville bara slita upp paketet och testa handskarna, istället gick jag sansat till posten och skickade paketet i retur, så nu var dom borta. Det kändes hur märkligt som helst att skicka tillbaka ett par helt nya handskar, precis sådana som jag verkligen ville ha dessutom. Hade det räknats som att jag hade haft dom jag hade beställt, eller hade jag klarat mig?

Jag skulle just testa handskarna som mannen gav till mig när jag upptäckte en lapp i vänsterhandsken:

"Okej bra, du hann!

Nu måste du vänta i 2 timmar

innan du kan använda dom nya för annars så försvinner magin i dom."

Två timmar senare trodde jag att jag skulle explodera av alla väntan. Jag hade stuckit till rinken för att testa dom. Nu var det bara att ta min Bauer 1X LITE klubba.

- O jävlar, vad bra handskar! Jag måste komma på lagträningen redan ikväll, för det ur mig.

Knäskadan kändes betydligt bättre och jag hade verkligen längtat till isen. Jag tränade tre timmar, en själv och två med laget. Nu stod jag i duschen och längtade redan efter morgondagens match.

Jag skulle precis packa ner allt och ta mig hemåt. Nej vafan! Mina handskar gick sönder. Jag måste berätta för mannen med den svarta kappan direkt, tänkte jag. Jag kastade mig upp på cykeln och for raka vägen till stugan i skogen.

- Hej igen, jag måste berätta en sak, sa jag till mannen.
- Okej, vad är det? sa han.
- Mina handskar gick sönder på träningen och jag har match imorgon.
- Ge mig ditt söndriga par. Imorgon måste du göra precis som jag säger när jag ringer upp dig, sa han bestämt.
- Okej, ring på mitt nummer 666-999-541, sa jag.
- Det var likt mitt eget nummer, de tre första siffrorna är identiska, sa han.
- Vi hörs imorgon då, la han till sedan.

Nästa dag hade jag svårt att fokusera, jag väntade bara på att telefonen skulle ringa. Till slut hördes en välbekant melodi.

- Hej, nu vet jag vad som behöver göras. Du måste ta ett par andra handskar genast, sa han snabbt i telefonen.
- Men då blir... började jag innan han avbröt mig.
- Jag skiter i vad som händer, jag sa ju att du var tvungen att göra exakt som jag sa på telefonen om det skulle fungera.

Jag tittade mig febrilt omkring. Jag gick ut i garaget. Där hittade jag bara mammas gamla handskar. Jag tänkte att dom fick duga, men jag tvivlade starkt på det. Handskarna kändes lite väl tigha, hade mamma verkligen så små händer?

Ånej, nu skulle matchen börja och jag var i första linan, men jag var tvungen att hinna in till omklädningsrummet först. Om allt gick som jag hoppades, skulle jag slippa skämmas över hur dålig jag var utan magiska handskar ikväll. Nu hade jag förhoppningsvis ett par som skulle fungera, i alla fall tillfälligt. Ååå vad härligt tänkte jag och kände ett leende i mungiporna, men ånej i samma stund dök tränaren upp. Vad skulle jag ha för ursäkt för att jag var sen och inte på plats på isen? Jag började svettas direkt och kände hur modet lämnade mig.

- Hej, vad gör du här i omklädningsrummet? sa tränaren Kimmy Johnsson.
- Eeh ja, jag har ju ont i mitt knä, sa jag för att komma undan.
- Aha fortfarande. Okej då så får du väl vila och om du blir bättre kan du komma ut, sa Kimmy Johnsson.

Jag tittade på mammas handskar, men kände inte att jag vågade lita på dom. Jag valde att inte spela alls den matchen, även om jag längtade så att jag nästan sprack.

Direkt efter matchen tog jag mig till stugan för att träffa mannen med den svarta kappan igen.

- Tjena, sa han.
- Hej, kan du beställa ett par nya magiska handskar? sa jag.
- Ja, dom kommer om två veckor, sa han.
- Kan du skaffa ett par som är extra tåliga då?
- Okej, sa han och log en aning.

Novell 9

Jag vaknade med ett ryck, halvsatte mig upp i sängen innan jag förstod var jag var någonstans. Jag sjönk ner igen, sträckte mig efter mobilen och kollade vad klockan var. 00:05. Spöktimmen... Jag log faktiskt lite för mig själv i mörkret, även fast egentligen jag hatade det. Jag försökte somna om, men det gick inte. Jag ringde min flickvän Sofie, men hon sov förstås så hon svarade inte. Jag stirrade på handtaget på dörren. Till slut somnade jag.

Jag vaknade av att mamma kom in i rummet, hon verkade jättestressad. Hon rullade upp gardinen och solen lös starkt in i rummet.

“Varför är du så stressad?” undrade jag.

“Du kanske har försovit dig”, sa mamma lite kaxigt.

Jag sträckte mig efter min mobil. Jävlar, klockan var ju för fan 9:00. Jag började skolan kl.8:00 varje dag. Jag tog mina jeans och min hoodie och gick ut till köket och åt ivrigt två mackor. Jag tog på mig mina skor och åkte till skolan.

“Hej Josef, lite sen idag?” sa min lärare Eva.

Hon var rektor på skolan också, så det var inte särskilt smart att komma sent till just hennes lektion. Jag hängde min väska på stolen jämte Sofie.

“Hej Josef, varför är du så sen. Klockan är ju 9:30?”

“Jag försov mig bara” mumlade jag och log mot Sofie.

Jag brydde mig inte om hur mycket alla stirrade på mig, jag tänkte bara på vår match ikväll mot BROMMAPOJKARNA. Om vi vinner den här matchen, är vi bäst i Norden.

Jag tänkte bara ”kom igen Sandsbro AIK”, det var det enda som kom upp i mitt huvud.

“Är du taggad att vara med i laget som kommer bli bäst i Norden?” frågade Sofie och skrattade lite.

“Antagligen förlorar vi”, sa jag.

“Vi har Noel i målet, men han har ju känningar i benet, så vem ska stå om inte Noel kommer klara det?”

Hoppas vår coach Henning, skulle ta ut det här laget ikväll:

Forward: Josef (jag).

Mitt mitt: Love.

Höger mitt: Lukas.

Vänster mitt: Albin

Backpar: Gustav och Wille.

Målvakt: Noel.

Till slut Vincent på bänken som är en grym "super sub" som brukar hoppa in som forward och ta min plats.

"Nu är det rast", skrek Eva och ryckte mig ur mina funderingar.

"Alla kan gå ut förutom Josef, för dig vill jag snacka lite med", la Eva till.

Åh nej, tänkte jag. Det bådade inte gott.

"Hej Josef", sa Eva.

"Hej Eva, vad ville du?" sa jag.

"Du försov dig idag eller vad handlade det om?" sa Eva och log lite mot mig.

"Jag hade glömt att sätta på min väckarklocka, så den ringde inte", sa jag blygt.

"Ja det är rätt enkelt hänt, men försök komma i tid nästa gång", sa Eva snällt mot mig.

"Okej, hejdå".

Jag gick ut ur klassrummet och där stod Sofie. Vi gick ut till pingisbordet, där stod mina bästa vänner; mittfältaren Albin, backen Gustav, den andra backen Wille och några andra.

Resten av dagen förlöpte som de flesta andra, men nu hade jag redan kommit hem. Matchen skulle börja 19:00 och klockan var bara 12:28 nu eftersom vi hade fått gå hem tidigare. Om en halvtimme skulle vi hämta Albin, Gustav och Wille och dra till flygplatsen och sedan mot Stockholm. Jag packade min väska och satte mig i bilen. Vi flög med pappas miljövänliga jetplan, sedan var vi framme i Friends Arena. I taket var det ett papper med texten "VILA I FRID Lennart Johansson" tillsammans med en bild på honom.

Vi gick in i omklädningsrummet, jag satte mig jämte Noel. Laget satte på sig vårt bortakit. Vi gick ut till planen och lirade lite boll.

"Kom igen nu gubbar", skrek Noel.

Vi samlades i en ring. Henning tog laguppställningen och det var nästan exakt som jag ville, men jag började på bänken och Vincent var forward. Efter 2 minuter fick BP ett farligt skott i ribban.

"Eyyyyyyy, för i helvete domaren!" skrek nummer 23 i BP.

"Gubbar, nu taggar vi ner här", sa domaren.

Killen i BP fick rött kort i 34:e minuten. Vi fick en frispark på halvplan, Wille sköt. Den gick mot Vincents panna, men den gick precis utanför målet. Domaren blåste för halvtid.

"Vi gör ett byte!" sa Henning.

"Vincent, du går ut. Josef du går in på forward", fortsatte han.

Matchens andra halva sattes igång, men ingenting hände på målfronten i andra halvleken heller. Det gick mot förlängning. Det hände ingenting nu heller, bortsett från ett byte i BP. Det var dags för straffar.

“Wille du tar första, Albin den andra, Josef den tredje, Lukas den fjärde och Noel, du lägger sista straffen”, sa Henning.

Wille satte straffen osäkert i mitten. #10 i BP satte också straffen, stolpe in. Albin satte sin rätt upp i krysset. #14 i BP chippade den i mitten. Nu var det min tur. Jag tänker skjuta stenhårt i vänstra hörnet, men jag la den enkelt i högra hörnet och den gick in. #37 gick fram och la den i ribban och bara om Noel satte den nu så skulle vi vinna. Noel gick fram och slängde handskena åt helvete, sedan la han bollen till rätta. Han chippade den i mitten och den gick rätt in! Han sprang förbi Brommapojkarnas avbytarbås och hyschar hela BP och sen sprang han till oss vid mittplan. Vi jublade som aldrig förr.

Domaren kom fram med pokalen och vi jublade fortfarande lika kraftfullt..

Champions champions champions olè olè ole.
Vi skrek så mycket, så alla fick ont i halsen.
Champions champions champions olè olè ole.
Champions champions champions olè olè ole.
Champions champions champions olè olè ole.

CHAMPIONS.

Novell 10

Jag älskade mina krafter och jag älskade månskenet. För det kunde jag känna i hela kroppen, just när månen visade sig. Jag brydde mig inte ens om att jag inte kunde hantera krafterna så bra än. Men denna morgonen var det inte samma glädje, för det som inte fick hända, hände. Eller det fick hända, men inte just på den skolan som jag snart kommer att berätta om!

Det började med att jag gick ned till frukosten, precis som en vanlig dag i skolan. Jag satte mig bredvid Måns. Vi pratade kanske minst tio minuter innan Eva kom och ställde sig med en mikrofon i handen.

”Vi ska byta skola nästa helg och då får alla åka hem över helgen”, sa Eva.

”Varför?” sa jag högt så alla hörde.

”Den är för gammal”, sa Eva med sin vanliga rektor röst.

”Och visst blir det lite kul att få komma hem en helg till mina föräldrar och syskon?”

När jag väl var hemkommen passade vi på att umgås mycket och vi åt på restaurang, bowlade och gjorde annat kul hela helgen. Vi hade det så bra den helgen att jag nästan glömde bort att vi skulle byta skola. På måndagsmorgonen fick jag ett brev som levererades fram till dörren, den vanliga posten skulle inte komma förrän på eftermiddagen. I brevet stod det att vi skulle mötas vid Rinkeby bussplatsen och åka buss till den nya skolan. Det stod också att på den nya skolan skulle vi få rumskompisar.

Jag gick till hållplatsen, hoppade på bussen och satte mig bredvid Måns, min bästa vän.

”Tror du nya skolan kommer bli bra?, frågade jag med osäker röst.

”Ja, det tror jag faktiskt. Den förra var ju så sliten. Mycket borde vara likadant också, som samma lärare och så”, sa Måns.

Han lät inte osäker alls, jag som trodde han skulle vara lika osäker som jag. Till slut såg vi en gallerport som öppnades lite längre fram. Där fanns också en skylt med texten Skogsbingelskolan. Den var överklottrad med ordet ”Monsterskolan”. Vi gick av bussen och dom delade upp oss två och två i samma årskurs.

Det är här det händer, jag kom med Chandre.

”Jäklar jag kom med Varulvs-Affe”, ropade Chandre.

Chandre var ny på skolan och han var lite speciell. Han ville inte avslöja sina krafter!!! Vi fick gå in i rummet, det fanns tre rum och en hall. Två sovrum och toalett. Nästa dag började Chandre redan bete sig konstigt, det var precis när jag hade gått

från frukosten. Jag skulle borsta tänderna och såg att det var blod på Chandres tandborste!! Och det skulle hända mer.

Jag hade som vanligt varit ute en sväng på natten när månen var uppe. På väg tillbaks mot rummet såg jag en skugga som slank ut ur ytterdörren. Jag förstod att Chandre också skulle ut på en natttrunda. Jag var för nyfiken och kanske samtidigt lite orolig för min egen säkerhet, jag behövde få veta mer om min rumskompis. Därför gick jag in i Chandres rum. Han var inte där, precis som jag hade anat. Jag såg först inget konstigt, men bestämde mig för att kolla mer noggrant. Jag började med garderoben. Jag såg att det var många lediga galgar, men lite kläder och bland annat en svart mantel var upphängd där också.

Sedan hörde jag något, precis utanför dörren! Jag gömde mig under sängen, och hörde Chandre öppna dörren och skymtade att han la in en till mantel i garderoben. När han vände sig åt mitt håll igen såg jag att han var alldeles röd runt munnen! Han la sig på sängen utan att märka mig. Efter tio minuter så hade han somnat för det hörde man, eftersom han snarkade. Då ålade jag mig ut och försökte öppna dörren så försiktigt som jag kunde. Jag klarade att komma ut utan att upptäckas.

Nästa dag på frukosten berättade jag allt om för Måns: om mantlarna, varför jag trodde att Chandre var ute om nätterna och om det röda runt hans mun som troligtvis var blod.

”Jag tror han är en vampyr”, viskade Måns till mig.

Ring! Det var dags för den första lektionen så vi fick bråttom.

På rasten såg jag och Måns att Chandre stod bakom en husknut med en sur min. En stor klunga elever och lärare var samlade mitt på skolgården. Vi gick fram till klungan för att se vad som stod på! I cirkelns mitt fick vi syn på en död räv med ett bett i halsen på skolgården!

”Det är två hål i halsen”, sa Måns.

”Säkert en orm”, sa jag.

”Är du dum i huvudet? Det måste ju vara någon av skolans elever, sa Måns.

Jag tänkte efter när Chandre stod och nästan gömde sig bakom huset och såg allt annat än glad ut över uppståndelsen.

”Och vi vet nog vem”, la jag till då.

Vi gick till vår snälla mentor.

”Är Chandre en vampyr?”, sa jag med allvarlig röst.

”Hur så?”, sa Karin.

”Det ligger en död räv med ett bitmärke i halsen på skolgården”, sa jag.

”Det ser ut som ett vampyrbett”, sa Måns.

”Förresten har Chandre blod på tandborsten, jag såg det eftersom vi delar samma badrum.”

“Ja han är en vampyr, men säg inte det till någon. Jag ska prata med honom”, sa Karin dröjande.

Novell 11

Skola

Nu var jag i skolan, en helt vanlig skoldag en fredag 2019. Vi skulle just läsa "Jag är Love". Den boken handlar om en kille som är en kärleks gud. Till en början vet han inte om det, men det är jobbigt för honom att så många har gått och blivit förälskade i just honom.

I närheten av vår skola finns en gammal skolbyggnad från början av 1900-talet. Skolan hette Hilma, alltså Hilmaskolan. Nu hade den varit nedlagd i 55 år, så ingen verksamhet pågick där längre. Det var bara som ett tomt skal, som ett husskelett. Det går en massa rykten om skolan, om vad som hände där och varför skolan hade tvingats stänga. Det sägs att det ska finnas ett spöke som fortfarande hemsöker byggnaden.

När vi hade slutat skolan var jag och mina kompisar Fred och Madfred på väg mot Hilmaskolan. Vi hade bestämt oss för att undersöka saken på egen hand. När vi kom fram insåg vi att byggnaden var låst.

"Hur ska vi komma in?" undrade Fred.

"Vänta, sägs det inte att det ska finnas en nyckel nedgrävs på skolgården någonstans?" kom Madfred på då.

Dagen efter går vi till skolgården och har bara ett mål för dagen: att hitta nyckeln. Till slut är det jag som lyckas hitta den. Jag tror i alla att det måste vara den eftersom den ser riktigt gammal ut och lite snirklig. Den låg i rabatten precis vid entrén till vår skola. Vi skyndade oss mot Hilmaskolan. När vi kom fram kände jag att jag behövde gå på toaletten. Fyfanta, vilken dålig timing! Jag hade nyckeln redo, satte den i låset och vred om. Låset klickade till och dörren for upp med en smäll.

Jag hann inte se mig omkring utan bara kastade mig över tröskeln i jakt på en toalett. Jag lyckades inte hitta någon toalett. Då hörde jag ett ljud som fick mig på helt andra tankar. Mitt framför mig stod ett spöke, men det var långt ifrån det enda. Där fanns fullt av spöken. Vi blev så överraskade att skrällen faktiskt tog livet av oss. Fred, Manfred och jag drogs mot ner till djävulens rike en sväng, där fick vi domen: vi skulle tillbaka till Hilmaskolan, till Spökskolan. Vi hade själva blivit spöken. Fasiken också. Vad ska vi göra?

Till min förvåning mår jag riktigt bra, jag hade faktiskt aldrig mått bättre. Jag insåg att jag ville vara ett spöke, det var nice. Men fasiken! Det fanns en nackdel, nu måste jag gå i skolan för alltid.

“Hej”, sa någon alldeles bakom mig.

Jag vände mig om, spöket framför mig var jättesnyggt. Alla vi spökillar verkade vilja ha henne, men hon hade bara ögon för mig. Det var jag som fick henne, och nu är jag poppis i Spökskolan. Jag trivdes och var glad, jätteglad. Jag hade aldrig varit såhär lycklig. Tänk att Spökskolan var det bästa som hade hänt mig.

Novell 12

Halsbandet i kuvertet

Jag hatade mina krafter. Hatade dem! Alltid var jag tvungen att ha på mig de där jävla handskarna. Det spelade ingen roll att min pappa och mamma sagt att jag nog skulle lära mig att kontrollera dem i framtiden. Jag ville inte ha krafterna! Jag hade inte bett om dem! Jag ville bara bli av med dem.

Allt var bara för mycket! Fanns det ingenting som kunde bota denna jäkla kraft? Jag var annorlunda. Jag var en av tre i hela världen som har den här kraften. Jag gillade inte att vara annorlunda. Jag ville bara vara den andra lik, men det gick ju inte eftersom ingen annan i klassen gick runt med stora fula handskar på sig varenda jävla dag!

- Vi behöver prata Melanie, sa mamma.

Jag var nästan säker på att det handlade om krafterna, men det var lite väl sent att ta upp krafterna nu. Jag hade ju liksom gått runt med dem i drygt en månad nu och det visste ju mamma och pappa om.

- Melanie, hallå? Kommer du? Vi måste prata gumman, sa mamma med en sorgsen röst.
- Kommer, sa jag.

Jag gick ner för trappan och in till köket, där stod mamma och pappa.

- Det är någonting väldigt viktigt vi måste prata om, sa pappa med en allvarlig röst.
- Okej handlar det om krafterna? sa jag.
- Ja gumman detta är faktiskt väldigt allvarligt, sa mamma.
- Farfar ringde igår kväll då du sov och vi pratade lite om dina krafter och... du vet den gången du hängde med farfar till hans laboratorium? sa pappa med nästan tårar i ögonen.
- Ja, sa jag.
- Farfar tror att du har råkat få i dig en av hans giftiga uppfyllelser. Han berättade också att alla symptom du har fått stämmer in på dem, sa mamma.
- Men hur kan jag ha fått i mig någon giftig uppfyllelse? Jag drack ju liksom inte hans uppfyllelser, sa jag.
- Nej jag vet gumman, men när du gick och skulle dricka så stod det ju ett glas framme på ett bord, sa mamma.
- Ja, sa jag.
- I det glaset låg det, den giftiga uppfyllelsen, sa pappa och nu grät han.

Det var ju precis det glaset jag drack ur, så det betydde bara en sak att jag hade blivit förgiftad.

Nästa dag

Jag steg upp ur sängen och var inte alls den glada och spralliga tjejen som jag brukade vara. Idag var jag riktigt trött, ledsen och till och med arg! Jag gick till min vita garderob och tog ett par svarta jeans och en rosa blus. Sedan gick jag in på toan och gjorde mina morgonrutiner. Nu var klockan 07:15, jag gick ner för trappan och till köket. Jag hade verkligen ingen aptit, men jag var ju ändå tvungen att äta något, så jag tog en enkel rostad macka med smör. Därefter gick jag ut till hallen och satte på mig mina nya vita adidasskor och min väska. Det var så varmt ute, så jag behövde ingen jacka. Jag gick ut ur huset och låste dörren. Oj, var klockan så mycket! Den var 07:57 och jag började ju skolan vid 08:00. Fan tänkte jag, ska jag komma försent också?

- Räcker det inte med att jag behöver ha de här krafterna? skrek jag rakt ut. Alla grannarna tittade på mig och undrade säkert om jag var helt dum i huvudet eller så. Jag sprang till skolan och kom tio minuter försent, men det gjorde inget eftersom ingen märker av mig ändå. Jag är ju jämt ensam.

Vi hade just haft en lång SO-lektion och nu fick vi äntligen rast. Jag gick ut och satte mig på en bänk, samma bänk som jag alltid suttit på alldeles ensam, ända sen 2:an. Nu gick jag ju då alltså i 5:an, men var precis lika ensam som jag nästan alltid varit. Det kändes som om ingen ville vara med mig, det kändes som om jag inte dög. Jag försökte alltid vara med på alla lekar vi gjorde, men folk i klassen försökte alltid frysa ut mig. De gillade bara inte mig för den jag var, så nu försökte jag inte ens vara med i lekarna längre. Jag visste ju att folk i klassen skulle vara elaka mot mig och frysa ut mig igen, så nu hade jag gett upp hoppet om att kanske få en vän, eller skulle jag göra ett till försök i alla fall?

- Kan jag va med eller? fick jag fram med en blyg röst.
Ella, Kajsa och Linnea spelade King så jag tänkte att jag i alla fall kunde fråga om jag fick vara med.

- Aa visst, sa Linnea med en kaxig röst.
Det lät lite som om hon inte ville att jag skulle vara med. Jag gick till kingrutorna och ställde mig i den så kallade "bonderutan". Nu började vi spela. Linnea sköt bollen till Kajsa, Kajsa fångade bollen tog sats och "BOOOMM!".

Jag vaknade upp av att alla stod i en cirkel runt mig. Jag låg på marken med näsblod och grus i håret. Skolsystemern kom rusande mot mig, hon tog upp mig och höll mig med ett fast grepp. Sedan la hon ett par papperstussar i näsborrarna så att det skulle sluta blöda. Det var nu jag insåg att det var Kajsa som sköt bollen hårt i ansiktet på mig, och det måste ha varit med flit.

Jag kände hur ilskan bröt ut i hela kroppen. Jag drog mig ur skolsystemens grepp och sprang och frågade alla med en arg röst:

- Var är Kajsa? Jag ska döda henne!

Ingen visste var hon var, i alla fall berättade ingen det för mig, så jag var väl tvungen att leta reda på henne själv! Jag gick in i klassrummet och där var hon. Kajsa stod mitt i klassrummet och bredvid henne stod Linnea och Ella.

- Vad ska du göra? Ska du slå oss? Kommmmm dååååå! sa Ella med en hög röst.

Jag tänkte att jag ville visa dem att jag inte var en tönt som tillät att man slog mig eller kastade hårda bollar på mig. Jag slet av mina handskar, riktade händerna mot Kajsa och "pofff!". Kajsa flög fort upp mot väggen och "boom!" sa det. Linnea och Ella stirrade på mig.

- Du är ett monster, sa Linnea med en arg röst.
- Jaaaa verkligen ett monster! skrek Ella.

Jag drog ner händerna och satte snabbt på mig handskarna igen. Jag gick med hastiga steg till kapprummet och tog min väska. Sedan sprang jag hem det fortaste jag kunde!

Hemma

- Hej gumman, vad gör du hemma såhär tidigt? sa mamma med en vänlig röst. Jag kunde nästan inte hålla mig från tårarna. Jag svarade inte mamma, utan jag sprang bara upp på rummet. Jag grät och grät så att tårarna forsade. Mamma knackade på dörren.

- Hej älskling, hur är det egentligen? sa hon med sin snälla mammaröst.

Mamma satte sig bredvid mig i sängen och jag snyftade till.

- Mina krafter, sa jag lågt.
- Vad har hänt? sa mamma.

Jag kände hur jag fick en klump i halsen.

- Jag använde mina kraffftteerrr, fick jag fram.

Mamma såg på mig.

- Varför gumman, vad är det som har hänt? sa mamma.
- Jag var med Kajsa, Linnea och Ella på rasten och körde King, jag hörde på deras röst att de inte ville att jag skulle vara med, men jag fick vara med ändå och när Linnea sköt bollen till Kajsa så sköt Kajsa den rakt på mitt ansikte! Jag blev så arg att jag tog av mig handskarna och boom sa det, så var hon uppe mot väggen, fick jag fram med tårar som rann på kinden.
- Oj gumman, hur mår du? Skadade hon dig? sa mamma oroligt.
- Ja, jag ramlade bakåt och fick näsblod, sa jag med en ledsen röst.

2 timmar senare

Nu hade mamma gått till jobbet och jag låg i min säng och kollade på min telefon. Therese Lindgren hade lagt ut en ny video. Klockan började närma sig 12:00 och jag började känna mig lite hungrig, så jag gick ner till köket. Då såg jag någonting som låg på köksbordet, det var ett brev:

Till Melanie
Från mamma

Hej gumman,

Jag vet att du har haft det svårt med krafterna och så. Jag har någonting speciellt att berätta för dig. Det är så att jag har kollat upp det här med dina krafter och det går tyvärr inte att bota, men det finns en skola. En skola för er som har krafter eller övernaturliga förmågor. Så jag tog kontakt med rektorn på skolan, Eva heter hon. Hon verkade väldigt snäll och sa att det skulle bli mycket bättre om du började på Skogsbingelskolan, som skolan heter. Vad tror du om det gumman? Jag tror att det kommer gå jättebra och där kommer du få lära dig hur du kontrollerar dina krafter och så kommer du ha personlig utveckling och där kommer Eva berätta mer om dina krafter. Du kommer fortfarande ha lektioner och allt kommer vara bra. Det enda som kan vara lite jobbigt är att du inte kommer kunna träffa oss lika ofta, bara på helgerna. Men du kommer att få ett eget rum. Allt kommer gå bra gumman, så få ingen chock.

Jag älskar dig.♥

/////Mamma

Jag kände hur allt bara lättade. Jag skulle alltså få gå på en skola där alla var lite annorlunda, jag skulle kunna passa in, få vänner och det kunde bli som en nystart på livet. Det var helt fantastiskt att jag skulle få börja på en ny skola. Jag tog upp telefonen och ringde mamma.

- Hej mamma, sa jag med en glad röst.
- Hej gumman, har du läst brevet jag la på köksbordet? sa mamma.
- Ja! sa jag med en superduper glad röst.
- Hur känns det då? Känns det okej att börja på en ny skola? sa mamma med en osäker röst.
- Ja, det känns superbra, kanske kommer jag få nya vänner och jag behöver inte känna mig lika annorlunda eftersom alla andra också har krafter, sa jag med en glad röst.
- Vad bra gumman, att du ser positivt på det. Jag är såååå säker på att du kommer få supermånga nya vänner och att allt kommer att gå superbra. Det är du värd.

- Ja mamma det tror jag också, sa jag.
- Okej gumman, men vi ses sen. Jag måste fortsätta jobba nu. Puss puss, älskar dig, sa hon med en snäll och varm röst.
- Älskar dig med, sa jag med en glad röst.

Jag la på och gick till soffan. När jag satte mig började jag genast tänka på allt om Skogsbingelskolan. När skulle jag börja där? Kommer jag få hälsa på skolan först och se hur det känns? Hur kommer mitt rum att se ut? Vad kommer jag få reda på när jag har personlig utveckling? Det var så många frågor jag ville få svar på, men jag fick bara vänta tills mamma kom hem.

Nu var klockan 15:00 och någon vred om nyckeln i dörren. Dörren öppnades och där stod både MAMMA och PAPPA. Jag sprang till dem och gav dem båda en stor bamsekram.

- Hej gumman, sa mamma och pappa samtidigt.
- Hej, sa jag glatt.
- Ska vi gå då? sa pappa.
- Va, vart ska vi? undrade jag.
- Vi ska till din rektor och berätta att du ska sluta på skolan, sa mamma.
- Nu redan? sa jag förvånad.
- Ja, det är ingen mening att dra ut på det mer nu när vi har hittat ett bättre alternativ, sa pappa.

Jag tog på mig mina skor och följde sedan med mamma och pappa ut genom dörren. Jag satte mig i bilen och tog på mig bältet.

Nu var vi framme, jag klev ur bilen och gick fram till mamma och pappa. Jag var lite nervös så jag höll dem båda i handen. Nu händer det, nu förändras mitt liv, tänkte jag. "Knackk, knackk", pappa knackade på rektorns kontorsdörr.

- Hallå, sa rektorn Fredrik.
- Hej, sa pappa.
- Slå er ner, sa Fredrik.
- Hur står det till? frågade han när vi hade satt oss.
- Jo, det är bara bra, själv då? sa pappa.
- Allt är bra här. Var det något speciellt ni ville? sa Fredrik.
- Ja, ehm, Melanie ska byta skola imorgon, sa mamma.
- Okej, har något hänt? sa Fredrik alldeles förvånad.
- Nej inget speciellt, sa pappa fort.
- Okej, då ska vi se här. Då vill jag att ni båda skriver under här, sa Fredrik.

Mamma och pappa tog emot pappret och båda skrev under och gav tillbaka pappret till Fredrik.

- Okej, så får jag hoppas att du får det så bra på din nya skola Melanie, så ses vi säkert någon annan gång, sa Fredrik.

Jag nickade.

- Hejdå, sa jag sedan.

Vi gick ut igenom dörren och allt kändes superbra. Nu var allt klart för att jag skulle få börja på den nya skolan. Där skulle jag äntligen kanske kunna passa in.

Morgon

- Godmorgon gumman, sa mamma.

Mamma hade kommit in i mitt rum och stod där med en bricka. På brickan låg en macka med smör och skinka och ett glas med apelsinjuice. Mamma gav mig brickan.

- Tack, sa jag med en glad röst.
- Hur känns det gumman, är du nervös? Allt kommer att gå toppen, sa mamma glatt.
- Nej, jag är inte jättenervös, mer lättad. Jag tror också att allt kommer att gå bra, sa jag.
- Va bra gumman, men nu får du äta upp din frukost och sen så får du klä på dig.

Jag nickade och började äta. Jag hade redan tagit fram min finaste klänning. Den var vit med fina röda rosor på. När vi var klara satte vi oss i bilen. Pappa satte på GPS:en och skrev in Skogsbingelskolan.

- Va, varför funkar den inte? GPS:en säger att den inte hittar Skogsbingelskolan, sa pappa.
- Det är väl klart att den inte finns på GPS:en, du minns väl att det är en skola för övernaturliga människor, sa mamma.
- Det är inte meningen att vem som helst ska hitta dit, la mamma till.
- Ah, just det, sa pappa.

Mamma ringde rektorn på den nya skolan och frågade om vägen dit. Vi åkte i ungefär 1 tim och 45 minuter innan vi kom fram.

Nu var vi alltså framme och jag började känna av nervositeten. Vi gick in genom den stora porten. Allt kändes stort och längst till höger fanns massor utav rum. En kvinna kom genast fram till oss.

- Hej Melanie, vad trevligt att du är här! sa rektorn Eva med en snäll röst.
- Hej, sa jag och lät lika glad som jag kände mig.
- Jag kan ju börja med att visa dig ditt rum och dina grannar, sa Eva.
- Okej, sa jag nyfiket.
- Dina grannar bor i rum 212 och 214, sa Eva glatt.

Jag nickade. Vi gick i korridoren, uppför en trappa och sen fortsatte vi gå framåt. Nu var vi framme vid mitt rum. Jag blev helt röd i ansiktet och kände hur jag blev rädd. Jag skulle bo i rum 213. Det borde jag väl ha förstått när hon berättade om mina grannar, men jag hade inte en tanke på det just då. Mamma och pappa såg på mig, de förstod nog inte varför jag var så röd i ansiktet. De hade ju inte sett filmen "Rum 213". Jag kände paniken närma sig.

- Ehhh.. Eva skulle jag kunna få byta rum? sa jag med en låg röst.

- Är det för att du har rum 213 eller? sa Eva och skrattade.
- Mmm, sa jag nervöst.
- Det är såklart att vi kan fixa. Du får bo i rum 220 istället, sa Eva.

Jag kände hur nervositeten släppte.

- Tack,sa jag.

Eva öppnade dörren till mitt nya rum och sedan gav hon mig nyckeln. Hon steg fram mot mig, lutade sig ner och viskade en sak.

- Jag vill att du tar på dig halsbandet som ligger i kuvertet och lova mig att du aldrig tar av dig det, sa Eva med en låg röst.

Jag nickade.

Novell 13

Spökveckan

Jag vaknade med ett ryck, halv satte mig upp i sängen innan jag förstod var jag var någonstans. Jag sjönk ner igen, sträckte mig efter mobilen och kollade vad klockan var. 00:05. Spöktimmen... Jag log faktiskt lite för mig själv i mörkret. Men precis efter det så hörde jag någonting utanför min dörr. Jag visste inte vad det var, men jag trodde att det bara var vinden ändå. Jag bestämde mig för att jag skulle somna om igen, men just då så öppnades dörren och ändå var det ingen där. Jag blev helt iskall och hjärtat slog i 180 kilometer i timmen.

Efter en stund hörde jag fotsteg i trappan och jag trodde jag höll på att dö. En minut efteråt, såg jag en svart skugga och den kom närmre och närmre mig. Jag hörde djupa andetag och kände att jag var jätte kall. Jag skulle nog svimma när som helst. Sen när skuggan precis kom in på mitt rum, hörde jag:

- Hallå, vi är hemma nu! nerifrån.

Det var mamma och pappa. Jag jag reste mig ur sängen blixtnabbt. Jag kastade mig till höger om skuggan och sprang ner till dom. Jag berättade allt som hade hänt, men dom trodde inte på mig.

Dag 2

Nästa dag så var det skola. Jag hade gått ut 6:an, så nu gick jag i 7:an. Jag hade precis börjat i en ny skola. Högstadieskolan hette Ulrichbergskolan. Jag brukade alltid gå till skolan med min bästa vän Pontus, men idag kom han inte till skolan. Han hade inte anmält sig i Dexter, men läraren trodde bara han var sen. Jag kände att det var något som inte var som det skulle.

Timmarna gick och skoldagen var nästan slut, och Pontus hade fortfarande inte dykt upp. Vi hade sista ämnet och det var matte, men från ingenstans så hörde vi siren ljud från parkeringen på skolan. Det kom in nästan 30 brandmän. Det första de sa var:

- Utrym skolan!

Vi gjorde som dom sa och gick ut på skolgården, men det konstiga var att det inte brann någonstans. Min lärare gick in och frågade vad de höll på med, men då blev brandmännen arga och sa:

- Vadå, vad håller ni själva på med? Ni meddelade att hela skolan brann.
- Nä, det har vi inte alls gjort! sa läraren.

Brandmännen körde tillbaka igen och mer än så hände inte den här dagen, förutom en sak. På kvällen, vid typ halv 7, så var det en lampa i vardagsrummet som tändes och släcktes varannan minut, så pappa ringde sin bror som var tekniker och bad honom att fixa lampan. När brodern hade kommit över sa han att det inte fanns något fel. Alla i rummet ryste till och fick kalla kårar längs med hela ryggen.

Dag 3

När jag klev upp på morgonen, så började jag alltid med den klassiska salamimackan och gröt. När jag kom till skolan den dagen, så var ingen annan på hela skolgården. Jag förstod inte varför. Det var ju en helt vanlig tisdag. Dörrarna var upplåsta så jag klev in. När jag klev in i klassrummet, satt redan alla där och tittade argt på mig. De sa att jag var tre timmar sen, jag kände mig förvirrad och satte mig på min plats. Det var svenska på schemat, men under lektionen funderade jag mest över varför jag var så sen. Min väckarklocka brukade alltid ringa samma tid, men idag gjorde den inte det eller? Hmm? Det måste vara någon som hade ställt klockan på en senare tid. Det hade hänt många konstiga saker på sistone. Nu var klockan tio på kvällen och jag skulle sova. Det var lite läskigt efter det som hände i förrgår. Jag somnade lugnt, men precis som förra gången så vaknade jag 00.05 jag blev helt iskall i hela kroppen och kunde inte röra mig alls. När jag precis skulle somna om, så hörde jag någon som gick i trappan. Jag försökte spela död först, men sen insåg jag "fan, jag kan ju inte bara vara här och spela död som ett jävla djur, jag måste ta fast det där spöket, men hur? Sen somnade jag märkligt nog.

Dag 4

På torsdagen borde det inte ha hänt så mycket speciellt, det kändes som att veckans kvot redan var fylld, men där hade jag fel. Det var som vanligt skola, men idag så orkade jag egentligen inte gå dit, men jag var tvungen. Jag plockade fram min longboard och körde på den mot skolan. När jag var typ halvvägs, så såg jag en konstig gestalt som glodde på mig, sen sprang han in i en gränd och försvann. Jag blev lite pirrig i magen, men jag bestämde mig för att hänga efter honom. Jag tog sats med brädan och rullade dit, men när jag kom fram så var han inte där. Jag rullade därifrån och in på skolgården, sen berättade jag för mina kompisar att jag hade sett en gestalt på vägen och allt som hade hänt. Efter skolan så körde jag till en affär som dom hade nästan allt i. Jag gick in där och skulle köpa ett nät, en bensindunk och en tändare. Men nu undrar du vad fan jag skulle ha dom sakerna till? Jo nätet till att slänga över spöket, bensinen för att hålla på spöket när han sitter fast och elden för att tända på bensinen, så spöket skulle försvinna för alltid. Ända sedan det dök upp hade dagarna fyllts av märkligheter. Nu fick det vara nog med dom.

Dag 5

På fredagen så var det studiedag, så vi var lediga från skolan. Jag ringde Pontus det första jag gjorde. Han hade blivit frisk först nu, så det var därför han inte kom på måndagen. Han kom till mig vid 12.45 och det första jag sa var:

- Vill du sova över i tält och fånga ett spöke?

Han trodde nog att jag hade blivit galen.

- Vad menar du med att fånga ett spöke?
- Jag har gjort en asbra fälla!

Vi gick ut till tältet och bäddade i ordning tältet. Vi fördrev tiden rätt bra, han berättade om hur veckan hade varit för hans del. Sedan började jag berätta om allt underligt som hade lyckas inträffa under en och samma vecka. Resten av tiden hängde vi mest, jag hade saknat Pontus sällskap en hel del, kände jag nu. Sen var klockan typ 09:00, så vi gick igenom planen igen, pratade om allt mellan himmel och jord och somnade till sist. Vi visste båda två vad som väntade senare inatt, så sömnen blev lite orolig.

Klockan blev 00:05 och jag hade just vaknat till. Jag hörde steg utanför och knuffade lätt på Pontus. Han vaknade med ett ryck.

- Vad är det! sa Pontus
- Jag tror jag hörde spöket precis.

Både jag och Pontus var blixstill och vågade knappt andas. Nu var det bara att hoppas att han skulle gå i fällan. Jag hörde ett prassel utanför, fällan utlöses och spöket fastnade i fiskenätet.

Vi drog upp dragkedjan och gick ut. Pontus drog bort nätet och jag höll fast vår fångst. Jag kände något konstigt i ansiktet på honom. Vänta, det måste vara en mask! Jag drog masken, så att man såg ansiktet.

- Pappa!

Hade det bara varit han som ville skrämma oss! Tänk att han hade lyckats! Vi kände oss lite lättlurade, men småpratade lite med pappa innan vi skulle kunna somna om i tältet igen. Plötsligt stod en mörk skugga framför oss och glodde.

Novell 14

Månaden som förändrade mitt liv

Jag visste ej var jag var, men en sak visste jag. Jag var inte kvar hemma.

"Hallå är det någon där?" skrek jag.

Men orden bara ekade iväg. Marken var kall och jag nästan frös. Jag hörde en röst långt borta. Någon började knyta upp säcken som omgav mig och jag kände värmen som kom in. Jag kollade upp. Allt blev ljust och då såg jag. Där stod jag i den stora, stora salen.

"Mats kommer du?" skrek mamma från köket.

"Du blir sen till skolan", la pappa till.

Jag reste mig segt ur sängen. Jag sprang ner för trappan, gick in i den stora matsalen och började äta.

"Tack för frukosten", sa jag och var på väg upp till övervåningen igen.

"Glöm inte att borsta tänderna!" ropade mamma.

Halvvägs upp i trappan mötte jag min jobbiga storasyster Olivia.

"God morgon idiot", sa hon.

"Inget sånt!" skrek pappa från nedervåningen.

Jag tog på mig kläder och borstade tänderna. När jag kom ner så var min lillebror Charlie också uppe. Pappa stod och väntade på mig i hallen. "Kom nu Olivia!" ropade pappa.

"Jag cyklar, åk ni själva!" svarade Olivia.

Jag hoppade in i den vita porschen och vi började åka. Jag kollade ut på vår stora vita villa. Pappa ägde något företag sa han, men jag visste inte vad det var för företag, det sa han aldrig något om.

"Hej då, ha det bra på skolan" sa han.

"Hejdå", svarade jag.

Jag gick mot skolgården. Där stod mina två bästa vänner Carl och Isak och väntade vid ingången.

"Haaallå ja", sa Isak.

"Hej", sa jag trött.

Vi stod och pratade en stund, tills klockan ringde och alla gick in.

"God morgon klassen!"

"God morgon Gunilla!" skrek klassen samtidigt.

Vi hade haft matte, engelska, NO och historia innan lunchen. Jag gick ut i kapprummet och tog på mig skorna. Måns sprang förbi, han skyndade sig till maten.

Han var klassens matvrak. Det blev någon indisk mat. Den var inte god, men Måns åt upp allt. Han tycker verkligen att all mat är god. När jag kom till klassrummet igen stod pappa där.

"Vad gör du här?" sa jag förvånad.

"Jag och mamma har bestämt att ni fyra ska ta en liten semester tillsammans."

"Men du då?" sa jag oroligt.

"Jag måste vara hemma och arbeta."

"Okej, ses hemma sen då", sa jag.

"Nej, du åker med mig nu."

"VA!" skrek jag nästan.

Vi gick till bilen och hoppade in.

När vi väl var hemma så skyndade pappa sig in i huset. Han tog fram någon gammal nyckel och öppnade en gammal lönndörr.

"Stanna här, följ inte efter mig" sa han allvarligt.

Jag var för nyfiken, så jag tog ett steg ner i trappan. Allt var mörkt och jag kollade ner i tomma intet. PANG! Jag vände mig hastigt om. Dörren hade slagits igen. Då såg jag att fackla för fackla började brinna och lös upp trappgången. Jag sprang ner för att hitta pappa. När jag kom längst ner i trappgången så kikade jag in mot ingången av en sal. Pappa hade öppnat en dörr och det lät som om han pratade med någon.

"Du kommer inte hit en gång till, jag slutar!" skrek pappa.

"Nej, det kan du inte", sa en mörk och hackig röst.

Pappa vände sig om, han var ilsken, det syntes på långt håll. Jag hann inte gömma mig.

"Vad gör du här nere?" skrek han till mig.

Pappa tog tag i min arm och drog mig upp för trappan. Han öppnade dörren och vi gick ut. Han vände sig om och låste. Sedan öppnade han en lucka i väggen (som jag inte visste fanns) och la i nyckeln. Han kollade argt på mig och sa:

"Gå aldrig ner där igen, ALDRIG!"

Jag visste inte vad jag skulle tänka om det som just hade inträffat, därför gick jag upp på rummet och började packa. Vem var mannen som stod på andra sidan dörren där nere? Bodde han där under oss? Varför var pappa arg för att jag hade gått dit?

Vi tog en taxi till Arlanda. Vi gick in och köpte godis till resan. Vi steg på planet.

Pappa hade till och med fixat första klass. Jag kollade ut och så startade planet.

Resan tog 4 timmar. Vi var på väg till Barcelona. Vi checkade in på ett jättefint hotel.

Vi stannade i två veckor. Jag kom inte ihåg så mycket för att vi bade och åt mest.

Men en gång när vi var ute och åt, sprang en flicka förbi. Hon råkade snubbla och var nära att trilla i min mat.

"Are you bra", sa jag på svengelska.

"Är du svensk?" sa hon.

”Ja det är vi”, sa mamma.

”Vad heter du?” sa Oliva.

”Lucia”, sa hon.

”Hur gammal är du?” undrade jag.

”12”, svarade hon.

”Ooooooh, passande”, sa Oliva.

”Sluta”, sa jag besvärat.

”Hejdå”, sa hon och sprang vidare.

Jag såg henne stå med sin telefon och kollade mot oss. Så fort hon såg att jag kollade på henne, så vände hon sig om åt det andra hållet.

Dagen kom när vi skulle åka hem. Vi åkte till flygplatsen och gick på planet. Flygresan tog 4 timmar nu också, men den kändes som 10. Vi tog en taxi från Arlanda hem, bilen svängde in på uppfarten och vi steg ut. Jag gick upp till dörren och knackade, jag hade inte nyckeln till hands och pappa skulle ju vara hemma. Ingen öppnade, så jag tryckte på ringklockan. Ingen öppnade. Mamma kom och låste upp. Vi gick in och tog av oss. Pappa var inte hemma.

Nästa morgon startade helt vanligt, men det jag inte visste då var att denna dagen skulle förändra mitt liv för alltid. Jag gick upp och åt frukost ”God morgon”, sa jag när jag mötte mamma.

”God morgon”, svarade hon.

Jag cyklade till skolan. Den dagen kunde jag inte koncentrera mig, eftersom pappa inte hade kommit hem den natten. Efter skoldagens slut gick jag hem och spelade Fortnite. Den kvällen bestämde jag mig för att jag skulle gå ner i den hemliga källaren och in i den där dörren.

Klockan slog 00:00 och jag steg upp och tog på mig kläder, nu borde ingen annan än jag vaken. Jag smög ner för trappan. Det var rätt läskigt när allt var mörkt. Jag öppnade den hemliga luckan med nyckeln och låste upp. Jag tog ett steg ner i trappan och stängde dörren. När jag kom ner gick jag fram till dörren där jag hört den främmande rösten. Direkt när jag öppnade tog någon tag i mig. Allt blev svart.

Jag visste ej var jag var, men en sak visste jag. Jag var inte kvar hemma. ”Hallå är det någon där?” skrek jag.

Men orden bara ekade iväg. Marken var kall och jag nästan frös. Jag hörde en röst långt borta. Någon började knyta upp säcken som omgav mig och jag kände värmen som kom in. Jag kollade upp. Allt blev ljus och då såg jag. Där stod jag i den stora, stora salen.

Jag kollade ut i den stora salen. Det var riktigt varmt. Allt var rött och det fanns facklor.

”Måns, vad gör du här?” sa en röst som jag kände igen.

”Pappa!” skrek jag.

”Vad gör du själv här?” undrade jag.

”Din pappa är en förrädare”, sa personen med den hackiga rösten. Pappa och jag var alltså inte ensamma här.

Mannen med den otäcka rösten satt på en tron som brann. Han hade rött skinn och horn.

”Är du djävulen?” sa jag osäkert.

”Ja, vem skulle jag annars vara? Din pappa har brutit en liten pakt mellan oss”, sa djävulen.

”Vad då för pakt?” undrade jag.

”Hur tror du att din pappa fick alla sina pengar?”

Djävulens vakter gick och spände fast mig i en vägg.

”Pappa, jag försöker komma loss, så att vi kan sticka härifrån!”

Jag började skaka och kom faktiskt loss. Jag sprang fram till pappa och hjälpte honom. Vi började springa mot dörren. Jag öppnade....

Pang! Någon slängde mig bakåt. Där stod han igen, djävulen.

”Attack!” skrek jag samtidigt som jag sparkade honom.

Han blev överrumplad, så jag och pappa sprang upp för trappan. Vi låste dörren. Vi hade klarat oss. Vi i familjen kom snabbt överens och bestämde oss för att flytta till Barcelona. Nu satt vi på planet igen. Jag vet att det här är inte var en dröm, eftersom det här var något jag hade upplevt med andra. Det här var månaden som förändrade mitt liv.

Novell 15

Flickan i väggen

Skolan hade börjat och jag satt på min stol. Jag ville bara att skolan skulle sluta, för att det var så tråkigt att sitta och lyssna på fröken berätta om när Gustav Vasa blev kung. Efter SO:n hade vi alltid matte, ännu värre tänkte jag. Men innan matten så hade vi i alla fall rast. På rasten så spelade vi fotboll. Vi hade hur kul som helst, tills Erik trillade på en sten lite utanför fotbollsplanen.

Erik och jag var på väg till skolsköterskan, men innan vi hade kommit fram, fick vi syn på en gubbe vid ett annat rum strax innan vi var framme.

- Gå inte in i det här rummet, sa han.

Vi blev lite chockade, men tänkte att det gjorde inte så mycket för vi hade ju ett annat ärende nu.

- Okej, sa jag och försökte se allvarlig ut, men bara för att han sa att vi inte skulle gå in där så blev jag såklart nyfiken.

Gubben gick ner mot korridoren. Erik såg väldigt chockad ut, mer än vad jag kände mig. Erik fortsatte att gå.

- Kom vi går in och bara kollar lite, sa jag.
- Nej! Kom så går vi till skolsyster, sa Erik med lite tvivel i rösten.
- Men kom igen, sa jag.
- Men jag följer inte med, jag har fortfarande ont. Det måste kollas upp, sa Erik.
- Jaja, fortsatt du, jag kommer snart.

När jag klev in, så var det bara ett tomt rum. Vad var det speciella med det här? tänkte jag. Det var inte särskilt länge jag tänkte så, eftersom den svaga lampan plötsligt släcktes och rummet blev helt mörkt. En svag röst började eka i huvudet på mig. Rösten blev högre och högre tills det kändes som en duns ner i ett hårt stengolv.

Jag var i ett kallt rum liknande en källare. Rummet var helt tomt förutom en tavla. Plötsligt så såg jag en grön liten lysande plutt som blev större och större. Det gröna for runt i rummet och då såg jag att det var en gubbe i den gröna tavlan.....

Plötsligt var jag ute igen och gubben undrade varför jag gick in. Jag kom inte på något svar utan upptäckte precis Erik som hade varit hos skolsyster. Jag funderade på om inte jag skulle gå dit också. Var allt som det borde med mig? Jag var hursomhelst glad över att vara tillbaka igen.

Novell 16

Jag och du

Jag vaknade i Måns säng, medan han låg på madrassen. Jag gick sakta ner till Måns och la mig bredvid honom.

”God morgon”, sa jag stolt.

”Hej”, sa Måns trött.

”Måns”, sa jag upphetsat.

”Ja?” sa han och tittade upp på mig.

Han smekte mig på kinden och tog handen på min hals. Jag tittade på honom och drog min hand längs med hans mage medan han kysste mig hårt på halsen. Jag rullade lite närmare och tittade in i hans underbara blå ögon.

”Vad ville du?” sa Måns medan han tittade på mig.

”Inget”, sa jag.

Jag kom närmare och närmare tills jag låg på honom. Han flyttade på sig så att han låg över mig. Jag slet av honom hans tröja och tog av min. Jag såg hans läppar komma närmare och närmare tills dom var framme vid mina. Han tog ut tungan och drog den längs med min hals upp till munnen. Händerna som han hade haft på min rygg hade åkt lite längre ner. Jag stannade upp och fick syn på en kamera i taket.

”Varför har du en fu...ing kamera i taket?! Ska du göra en film av det här eller?”

”Strunt i det nu”, sa Måns medan han försökte kyssa mig.

”Vadå strunt i det?” sa jag och slet bort ansiktet medan jag började resa mig upp från sängen.

Jag tog på mig tröjan så fort jag kunde.

”Varför filmar du?” sa jag argt.

”Den är inte på jag lovar”, sa han.

”Lovar du?” sa jag argt.

Han gick upp från sängen och tog av mig tröjan och trosorna. Han tog av sig kalsongerna och puttade ner mig i sängen igen. Han la sig på mig och sa:

”Såklart.”

Jag trodde inte riktigt på Måns nu, så jag sa att jag var tvungen att gå. Jag gick upp till sängen, bytte om och tog min väska. Jag såg att Måns ögonbryn hade sjunkit ner och att han hade tagit täcket över sig.

”Hejdå”, sa han ledset.

”Hejdå”, sa jag.

Jag gick ut ur rummet, in till hallen och tog på mig min kängor, sedan gick jag ut ur huset.

Novell 17

Jag hoppas det blir du och jag

Jag kände hur mamma försökte väcka mig för att gå till skolan. Hon kittlade mig under mina fötter. Hon visste att jag alltid gick upp då.

”Godmorgon Ella, har du sovit gott?” sa mamma och gäspade.

Jag svarade inte utan bara nickade. Jag ställde mig upp och gick till toaletten för att borsta mina tänder. Det gjorde jag varje morgon. Jag borstade mina tänder en lång stund idag, jag kände bara för att vara lite extra fräsch. Samtidigt så borstade jag mitt långa bruna hår. Min tandborste var vit med svarta ljusrosa prickar. Jag tyckte egentligen inte om den, men ingen ser ju den så det spelar väl ingen roll heller? När jag var klar gick jag till mamma för att ge henne en morgonpuss.

”Kom Ella, frukosten är klar”, sa mamma.

”Tack mamma”, svarade jag.

Jag satte mig ner vid bordet och tog en macka.

”Mamma kan du skicka smöret till mig?”

”Nej, det kan jag inte smöret är slut, jag måste ner till Ica och handla efter jobbet”, svarade mamma.

”Typiskt!”

Jag sträckte mig för att ta lite marmelad istället. Sedan började jag bre mackan. Samtidigt som jag åt kom mamma och hällde upp ett stort glas mjölk till mig. Hon vet att jag älskar mjölk.

”Skynda så du inte blir sen nu älskling”, sa mamma med ett vänligt leende.

”Jaja mamma, men förresten när börjar du jobbet idag?” sa jag medan jag tog en stor tugga av min macka.

”Ungefär vid 8:15, hurså?”

”Åh aja, jag tänkte bara se om du kunde skjutsa mig, men det kan du ju inte”, svarade jag på mammas fråga, och tog sedan ett till bett.

”Nej, det har du rätt i, jag kan inte skjutsa dig. Du får antingen gå eller ta cykeln.” Det spelade inte så stor roll eftersom jag gärna ville gå till skolan med min bästa vän Isabella. Jag tryckte i mig den sista biten av mackan och klunkade i mig mjölken.

Jag sprang uppför trapporna för att komma upp till mitt rum. Mitt rum såg helt okej ut, såklart skulle det vara kul att göra om lite, men skit samma så farligt var det inte. Det var stort med ljusrosa väggar, en grå säng, ett vitt skrivbord och en stor vit garderob.

Jag öppnade garderobsdörren försiktigt och stirrade i den i över 5 minuter. Men jag kom sedan fram till att ta mina svarta högmiddjade jeans, och min vita korta offshouder tröja. Jag gick till mitt skrivbord och satte på mig mina pärlörhängen och mitt fina silverkors. När jag gick ut till hallen satte jag på mig mina vita filaskor, som jag köpte för kanske en vecka sedan och satte på mig min snygga jeansjacka. Idag tyckte jag om min outfit.

”Ha det så bra”, hörde jag mamma ropa efter mig.

”Ja”, ropade jag efter henne.

Jag gick några gator bort och mötte Isabella.

”Hej”, sa hon.

”God morgon”, svarade jag.

Medan vi gick pratade jag och Isabella hela vägen.

”Fy fan, vilken snygg outfit du har”, sa Isabella och menade det.

”Tack, jag ville vara extra fin idag, det är ju sista veckan i skolan och så...”

”Erkänn Ella, du klädde upp dig för att imponera på Love”, sa Isabella och flinade.

Jag tittade lite surt på henne först, men sedan började jag skratta. Åh jag älskar att Isabella alltid får mig på bra humör, hon är verkligen min BÄSTA VÄN. Isabella smågillade Love för ett par år sedan, men nu gillar jag honom, haha!

Vi kom fram till skolan precis i tid, skolklockan ringde ett par minuter efter att vi kom fram. Vi steg in i klassrummet och mötte alla klasskamrater. Vår skola är speciell. Alla i skolan har en speciell kraft. Min kraft var egentligen inte så speciell, jag kunde bara flytta saker med hjälp av min tanke (alltså tankekraft).

Min gamla skola var som alla andra vanliga skolor. Ingen i hela skolan hade någon kraft, ja förutom jag då. Jag upptäckte den en dag. Jag satt helt stilla på min säng och lekte att jag kunde flytta saker, bara på skoj. Men jag lyfte faktiskt sakerna MED MIN TANKE. Jag blev så rädd att jag sprang till mamma i vardagsrummet och kramade om henne. Hon gjorde mig snabbt lugn och undrade vad som hade hänt, och jag berättade. Hon blev både glad och ledsen. Glad för att jag hade upptäckt kraften och ledsen för att hon såg mig så ledsen. Tydligt så har både mamma och pappa precis samma kraft som mig. De berättade inget först, eftersom jag bara var 6 år och gick i förskoleklass. De ville bara skydda mig och det förstår jag. Så nu vet ni det. Aja tillbaka till nuet.

Alla i klassen satte sig vid varsin bänk och bara lyssnade på det gamla vanliga. Jag pallade inte lyssna. Men till slut hörde jag mitt namn.

”Ella!” sa fröken.

”Ja”, svarade jag snabbt.

”Hörde du vad jag sa?”

”Nja nej, faktiskt inte, jag ber om ursäkt, vad sa du?”

”Ja, du kommer få en ny lärare i personlig utveckling, du kommer få träffa henne efter lektionen”, sa läraren med en suck.

”Okej då”, svarade jag.

Jag undrar vad som hände med min förra lärare, hade hon bara slutat sådär? Jag tyckte om henne och hon var väldigt intressant. Men det verkade ändå lite spännande. Lektionen var slut och alla gick ut på rast, ja förutom jag då eftersom jag skulle vänta på min nya lärare. Men då... då klev en kvinna in i klassrumsdörren och sa:

”Hej älskling!”

Ohh det kunde bara inte vara sant, det var mamma, MAMMA!

”Men vad gör du här mamma?” sa jag med en lång suck.

”Jag kommer vara din nya lärare i personlig utveckling.”

”Aja visst då, kul”, sa jag.

”Kom då!” sa mamma.

”Vadå nu?”; svarade jag.

Mamma nickade. Hon ville börja nu på direkten.

Mamma var precis som min förra lärare. Hon var snäll och lärde mig nya saker.

Lektionen med mamma var ändå ganska rolig.

”Tack mamma”, sa jag och gav henne en kram.

”Varsågod älskling”, svarade mamma och kramade tillbaka.

Jag gick ut till Isabella.

”Ella, Ella, Ella, Ella, det här hänt en sak”, sa Isabella.

”Vadå?” sa jag och började le.

”Vi körde sanning eller konka och Love fick frågan ”Vem är din drömtjej?”

”Ja!” sa jag och mitt leende blev ännu större.

”Jo han gillar... pam pam pam DIG!”

”Seriöst?” sa jag och kramade om Isabella.

”Ja, han sa det, eller vänta han kommer nu”, sa Isabella.

”Ehh du Ella?” sa Love med sin fina röst.

”Ja?” sa jag väldigt nervöst.

”Jag har en hmm fråga till dig.”

”Ja?” sa jag igen och höll mig för att skrika av glädje.

”Har jag chans på dig?” frågade han.

”Omg omg omg omg, driver du med mig?” sa jag fylld med glädje.

”Nej”, sa han.

”Jaaaaaaa, absolut, jag har gillat dig sedan vi började i femman.”

Jag kramade om honom och han kramade tillbaka. Hans hår luktade gott och den kramen var det bästa kramen i hela världen.

”Jag älskar dig”, viskade han i mitt öra.

Jag trodde nästan att jag drömde tills hela klassen kom och jublade. Den känslan var varm och skön.

Novell 18

Jag vaknade mitt i natten av ett ljud som kom från telefonen. Jag tittade vad klockan var. Den var 00:21. Jag tittade på mobilen och såg att jag fått ett sms. Jag läste sms:et och det stod:

”Hej!

Jag hörde att du skulle börja på Skogsbingelskolan, vad roligt.

Du kan komma prick klockan 13:00 imorgon.

Hoppas du kommer trivas Ellen.

Säg till din mamma Emelie att hon ska skriva till mig.

Vänliga hälsningar // Eva”

Vem är det som skrev? tänkte jag. Jag gick nerför trapporna till mamma. När jag kom till mammas rum öppnade jag försiktigt. Hon var vaken.

- Vad gör du vaken? sa hon.
- Jag fick ett sms om en skola.
- Får jag se?
- Okej.

Jag läste upp meddelandet. Mamma tittade bort från mig.

- Ska jag börja på en ny skola? sa jag.
- Ja.. Men jag berättar mer imorgon, sa mamma.
- Okej, sa jag.

Jag gick upp till mitt rum igen. Men varför sa inte mamma något nu? Varför skulle jag börja på en ny skola? Eller om jag nu skulle det? Sen lyckades jag trots allt somna.

När jag vaknade nästa morgon satt mamma på min sängkant. Jag blev först jätterädd.

- Gumman, jag måste berätta en sak för dig, sa mamma.
- Vad? sa jag.
- Du kommer ihåg sms:et du läste igår? Det som står där stämmer. Du ska börja på en ny skola och den skolan bor man på också, sa mamma.
- VAAA!?! sa jag.
- Men asså gumman, det är lugnt, du kan åka till mig när du vill, sa mamma.
- Gå ut från mitt rum nu mamma!! sa jag.

Alltså jag var så arg på min mamma. Ville hon allvarligt inte ha mig här!? Jag började tänka på min bästa vän Isabella. Jag skickade ett sms till henne:

”Hej!

Jag har en lite tråkig nyhet.

Min mamma sa att jag ska gå på en skola där man bor....”

Sedan skickade jag det. Hon svarade snabbt:

”Vaaaa! Jag kommer nu!”

Det kändes bra iallafall att Isabella brydde sig om mig. Nu knackade det på dörren. Jag gick ner för trappan och öppnade. Det var inte Isabella. Det var någon jag inte visste vem det var. Efter en stund, så kom mamma springandes från köket.

- Hej Eva, sa mamma.
- Hej Emelie, sa Eva.
- Jag kom med ett papper till dig som du ska skriva på innan sommarlovet, sa Eva.
- Okej, det fixar jag, sedan lägger jag det på posten, det kommer fram om någon dag, sa mamma.
- Okej då hörs vi efter sommarlovet Ellen, sa Eva när hon tittade på mig.

Sen gick hon. Jag tittade på pappret. Det stod något med Skogsbingelskolan. Jag kände igen det från sms:et. Alltså hur kan mamma välja att jag skulle gå på den skolan? Alltså hur?!

När jag gick till skolan dagen efter så berättade jag för läraren och mina klasskompisar att jag skulle sluta. Dom blev väldigt ledsna.

- Imorgon är det skolavslutning, då ska ni komma hit vid klockan 10:00! Nu slutar vi för dagen, sa läraren.

När jag gick hem så kändes det som en klump i magen. Jag ville verkligen inte sluta i den här skolan. Jag hade ju gått här i hela mitt liv. När jag vaknade nästa morgon satt mamma på soffan och drack kaffe och tittade på Morgon Nytt.

- Gumman, idag är det sista dagen i din skola, sa mamma.
- Men jag vill inte sluta i skolan, och varför ska jag ens göra det? sa jag.
- För att jag tror att det blir enklare för dig, sa mamma.
- Okej, men jag vill ju inte lämna dig, sa jag.
- Jag vill inte lämna dig heller, men jag har inget val, sa mamma.
- Varför har du inget val? sa jag.
- För din pappa....., sa mamma.
- Vad är det med min pappa? sa jag.
- Din pappa jobbar där och han vill så gärna träffa dig, sa mamma.
- Okej, men är det pappa som ska hämta mig då? sa jag.
- Ja. Det blir väl bra? sa mamma.
- Kanske. Jag har ju inte träffat honom på flera år, sa jag.

- Det blir bra gumman, sa mamma.

Jag gick till köket och tog smöret, prickigkorven och juice. Jag satte det på bordet, och började bre min macka. Det kändes inte bra den här dagen, det var ju liksom skolavslutning och jag skulle ju lämna hela min klass.

Skolavslutningen var över, den hade varit ovanligt känslösam för min del. Nu skulle jag börja packa inför den nya skolan.

Dagen efter så hämtade min pappa mig tidigt på morgonen. Jag satte mig i bilen. Vi körde in i en skog som var väldigt mörk. Sedan kom vi in på en smal grusväg. Då såg jag ett stort hus med högt staket runt hela huset. När vi närmade oss grinden öppnades den. Sen kom det ut en kvinna med långklänning som höll ett halsband med ett kors i.

- Hej jag heter ju Eva som du kanske minns! Här har du ditt halsband som du måste ha på dig här, sa Eva.
- Varför måste jag ha på mig det? sa jag.
- För det finns ondska här. Och det kommer du få reda på mer om senare, sa Eva.
- När? sa jag.
- Imorgon. Men nu är det dags att gå till ditt rum, sa Eva.

Jag gick efter henne till rummet. Jag fick nummer 15, och jag gick in i rummet. Det var väldigt mörkt och rullgardinerna var nerdragna. När jag skulle ta upp dom, skrek Eva:

- NEEEEJ!!!!!!
- Varför får jag inte ta upp dom?, sa jag.
- För att, sa Eva.
- Kom till frukosten vid klockan 9:00 imorgon.
- Okej, sa jag.

Sen gick hon och jag började packa upp. Pappa hade gått iväg, så jag var alldeles ensam. Jag gick in på toan och borstade tänderna, sen gick jag till sängen och sov. När jag vaknade nästa morgon tog jag på mig min klänning och gick ner till köket. Alla började stirra på mig. Alla ville att jag skulle sitta bredvid dom, så här populär hade jag inte känt mig tidigare. Jag satte mig vid ett bord där både killar och tjejer satt. Flera passade på att berätta vad de hette:

- Jag heter Love.
- Och jag Måns.
- Här har du mig, Hella!
- Och jag heter Isabella.

När jag hade gått därifrån, kom Love ifatt mig och bara sträckte sig fram och pussade mig. Sedan sa han att vi skulle gå till hans rum. Jag hängde med, Love var faktiskt ganska söt. Honom skulle jag vilja veta mer om. När vi var på rummet sa han:

- Du och jag verkar lika. Jag tror att våra krafter passar ihop.

Så pussade han mig igen.

- Får jag chans på dig? frågade han snabbt.

Och jag sa ja. Sedan den dagen var vi hela tiden. Skogsbingelskolan var visst inte ett så dumt ställe som jag hade trott.

Novell 19

Jag är samma jag, jag lovar

Jag läste kommentaren om och om igen, jag fattade inte. 23:53 var klockan och det var skola dagen efter, jag kunde inte sluta tänka på henne. Felicia hade kommenterat min instagambild. Min storasyster hade sagt att tonåren var de jobbigaste åren och jag skulle snart få veta varför.

Klockan var 07:52 och jag cyklade som vanligt till skolan med Haley. Jag hade varit sjuk på fredagen och idag var det måndag. Haley berättade att vi skulle få en ny tjej i klassen med namnet Melissa. Det namnet lät kaxigt, tänkte jag tyst för mig själv och vet inte varför jag fick dåliga vibbar bara av namnet. Vi hade slöjd den dagen och jag hade såklart textilslöjd utan någon av mina bästa vänner. Jag hörde skratt från träslöjdsalen och hörde direkt att det var Sophia, Haley och Hella som skrattade, mina bästisar. Jag kände hur jag fick en klump i magen och fick panik för att min piss dåliga lärare Mattis hade gjort så fruktansvärt dåliga grupper. Jag hade ju Felix och Elias att prata med, men det var inte samma sak.

På onsdagsmorgonen så började Melissa i vår klass. Jag var nervös innan, men fattade inte riktigt varför. Melissa var snäll till en början, men sen började hon med sin äckliga attityd. Min magkänsla och reaktion bara på namnet, hade tyvärr stämt överens med verkligheten. På lunchen så satt jag som vanligt med Hella, Haley och Sophia, allt var bra tills Melissa kom. Hella gav mig en snabb blick och jag fattade varför. Melissa hade börjat stöta på Max, Hellas kille. Hella berättade att Max var Hellas kille och då svarade bara Melissa att Hella skulle dra åt helvetet. Varför fattade ingen av oss, Hella hade inte gjort Melissa något.

Melissa var verkligen speciell, hon hade shorts mitt i vintern, hade fakepiercing, hade tagit egna hål i öronen och gick på schack. Inte för att det var något fel med det, men jag fattade ändå inte hur killarna i klassen kunde attraheras av henne. Som tur var verkade det inte som att Felicia hade pratat med henne, vilket gav mig goda förhoppningar. Felicia hade ju nämligen kommenterat min instagambild för en vecka sen och jag blev överlycklig. Jag gillade henne lite extra, än vad jag gillade de andra tjejerna i klassen och att få se henne kommentera "Joy du är sååå snygg" på min bild gav mig ett leende på läpparna.

Sent på kvällen skrev Haley till mig att Hella var asledsen och att hon skulle stanna hemma från skolan någon dag. Jag fattade varför, men tyckte ändå det var lite konstigt att stanna hemma för en elak kommentar. Såklart stöttade jag alltid mina bästisar i alla lägen, men jag höll inte alltid med dem i varje mening.

Det första jag gjorde var att jag sa till Melissa att hon skulle säga förlåt till Hella. Melissa iggade mig och jag orkade inte bry mig mer om henne. Dagen gick sakta

och maten smakade skit. Jag var på dåligt humör på grund av Melissa, hon spred ingen glädje, bara hat.

Månaderna gick och Melissa betedde sig bara ännu värre för varje dag. Hon kastade ovänliga blickar mot alla, hon hade en otrevlig attityd mot lärarna och hon var bara helt enkelt så jävla elak.

Jag hade börjat känna hur det var att vara kär och det var inte lätt. Jag vet att min storasyster hade berättat för mig att tonåren var de jobbigaste åren och nu hade jag fattat. Puberteten, kärlek, starkare känslor, drama och ångest. Det var det åren var fyllda med. Jag hade inte vågat berätta för någon att jag gillade tjejer och desto fler dagar som gick desto mer ångest fick jag. Varför tyckte jag det var så jobbigt att berätta? Det tänkte jag på i flera dagar. Jag tyckte ju inte det när jag var kär i Isaac, men det var nog bara att vänja sig. Jag var dödsjär i Felicia.

Jag hade tagit mod till mig att berätta för Hella att jag var kär i Felicia. Jag vet inte hur jag skulle formulera det, men jag hoppades att Hella skulle förstå mig. Jag berättade för henne och hon blev vit om kinderna. Jag fattade inte varför, för det var väl normalt nu för tiden att vara bisexuell så det skulle väl inte vara någon stor grej egentligen?

Dagarna gick och Hella började sprida falska rykten. Jag trodde inte det om henne, att hon var en sån jävla falsk jävel. Jag hade känt Hella i 7 år och vi klickade med varandra första gången vi träffades. Jag kände inte igen henne, vad hade hon gjort med sig själv? Förr eller senare hade jag velat berätta att jag var bisexuell, men jag ville verkligen inte att det skulle komma ut på det sättet som det gjorde nu. Hella gick runt och sa att jag hade hånglat med en massa tjejer och att jag hade förändrats totalt. Jag är samma jag, jag lovar, tänkte jag gång på gång. Varje dag stod folk i korridoren och skrattade åt mig, elaka kommentarer hörde jag hit och dit. Jag hade kvar mina äkta vänner, Sophia och Haley. De stöttade mig, men jag kände mig ändå ensam och liten. Jag var fortfarande samma jag, jag lovar. Det hade blivit som ett mantra som jag försökte intala mig själv varje dag.

Så hände något som gjorde allt bättre, ryktena hade spridit sig till Felicia. Felicia kom fram och pratade med mig, det kändes bra. Hon sa att jag var helt normal och jag fick lite självförtroende. Vi bestämde att vi skulle hänga efter skolan, jag behövde henne nu i det här svåra läget. Vi fikade på Askelyckan och jag berättade för henne att ryktet om att jag var bisexuell var sant. Där sa hon det, hon gillade också tjejer.

Jag började hänga med Felicia hela tiden och jag hade nästan glömt bort Haley och Sophia. Det kändes tomt utan dem, men på något sätt gjorde Felicia mig alltid hel igen. Felicia började också gilla mig på det där speciella sättet. Allt kändes bra och att få kalla Felicia för min flickvän var det bästa jag gjort. Livet var komplett, allt var enkelt och jag sket i vad alla andra tyckte. Mitt självförtroende var på topp. Jag var samma jag, jag lovar.

Novell 20

Kraften som förstörde mitt liv

Jag hatade mina krafter. Hatade dem! Alltid var jag tvungen att ha på mig de där jävla handskarna. Det spelade ingen roll att min lärare Andrea sagt att jag nog skulle lära mig att kontrollera dem i framtiden. Jag ville inte ha krafterna! Jag hade inte bett om dem! Jag ville bara bli av med dem. Varför skulle den här kraften ha fallit på mig! Jag hade velat ha någon annan kraft, som att läsa tankar eller flyga. Men nej jag skulle ha kraften som bland annat kunde skada. Visst, det var ganska coolt, men inte efter vad som hade hänt. Jag kommer aldrig att förlåta mig.

Jag vaknade av att någon knackade på min dörr. Jag kollade på klockan. När jag insåg hur mycket klockan var, gömde jag mig under täcket. Jag vågade knappt andas. Svetten rann nerför min rygg. Helt plötsligt var det någon som tog på min rygg. Men jag kände mig inte rädd längre. Det var Isabell! Hon var den enda personen jag verkligen gillade, alltså på riktigt, men hon brydde sig dumt nog bara om de där jävla katterna.

"Hej, jag har hört att du gillar mig och jag måste säga..." började Isabell
Jag tänkte "åh nej, hon kommer att säga, du vet att jag bara gillar katter". Men det gjorde hon inte, istället sa hon:

"Jag gillar verkligen dig. Men kan vi ta det långsamt. Jag vill inte att det tar slut direkt."

Då pussade hon mig på kinden och gick ut ur rummet. Jag satt helt paff på min säng. Jag fattade inte någonting. Vad hade precis hänt?

Dagen efter vaknade jag som vanligt av väckarklockan. Jag gick mot frukosten, men fick syn på Isabelle i trädgården, så jag vände. Men det var redan försent, hon hade sett mig och började gå mot mig.

"Ska du inte till frukosten?" sa hon.

"Ehhh jo", svarade jag och kliade mig i håret.

"Men vill du gå med mig?" frågade Isabelle.

"Ja, men hur är det nu?" viskade jag.

"Vad menar du?" sa Isabelle.

"Ehm, är vi ihop?" mumlade jag.

"Ja de e klart" svarade hon.

Helt plötsligt forsade min kraft över mig och jag började springa iväg. Hon sprang efter. Men jag sprang till mitt rum och låste, precis som Andrea sa att jag skulle göra. Isabelle började banka på dörren. Mina händer började brinna igen, jag kände

värmen stråla ut ur mig. Jag tror att Isabelle kände av värmen. För helt plötsligt slutade hon banka. Jag hörde fotsteg. Det var en röst som sa åt Isabelle att gå. Men då skrek Isabelle:

”Varför då? Vi bara pratade och helt plötslig sprang han iväg.”

”Det beror på hans krafter”, sa rösten.

En nyckel sattes i låset och Andrea kom in. Hon satte sig bredvid mig och sa:

”Det är inget farlig, du kommer lära dig att kontrollera det.”

Jag sköt en stråle av eld mot henne. Hon skrek till. Mitt svar var:

”Jag kan redan kontrollera dem, så gå nu!”

Konstigt nog reste hon sig upp och gick.

Jag gick inte till lektionerna den dagen. Jag satt på min säng och tränade på att kontrollera mina krafter. Jag gjorde olika former av elden. Klot, kuber, men det viktigaste var en ros. Jag gjorde så att elden var svag nere på stjälken och stark och röd på kronbladen. Jag tänkte att jag skulle visa den för Isabelle.

Senare på kvällen knackade det på dörren. Eva steg in. Hon sa med lugn röst:

”Du var inte på lektionerna, men här har du lite uppgifter tills imorgon.”

Sedan la hon ned en hög av papper på skrivbordet och gick. Jag satte mig och började jobba. Det var skrivit väldigt tydligt, så det var lätt att jobba på.

Dagen efter när jag var på väg till frukosten, tänkte jag ”hoppas inte Isabelle kommer och undrar vad som hände”. Men ville jag verkligen inte att hon skulle veta? Jag hade ju gjort rosen till henne. Men det kanske hade gjort så att jag hade behövt säga den stora hemligheten. Åh jag ville så gärna säga det till någon. Men det kändes bara för hemskt. Jag saknade mammas varma kramar och pappas tråkiga skämt. Det hade lättat så mycket på mina skuld känslor om jag bara hade vågat berätta för någon. Jag orkade inte med ångesten längre.

Jag såg inte Isabelle på frukosten. Det blev gröt till frukost idag. Jag tyckte inte det var äckligt, men inte gott heller. Jag hoppades att jag och Isabelle skulle bli lika tajta som Felicia och Måns.

Lektionen med Simion var rolig. Men med vår nya svenskalärare Andreas var det inte lika kul. Isabelle var på alla lektioner, men hon sa ingenting till mig. Jag började undra om hon inte tyckte om mig längre. För jag tyckte verkligen om henne. När den sista lektionen var slut, gav Isabelle mig en lapp. Hon sa:

”Öppna inte den förrän du är rummet. Jag litar på dig”.

Jag gjorde som hon sa. Det stod:

Hej Daniel.

Jag kommer att komma till dig på natten idag.

Jag vill bara prata och kanske lite till.

Jag blev glad för att det inte stod "JAG GÖR SLUT", men lite rädd för vad nu "kanske lite till" skulle betyda. Jag gjorde klart skoluppgifterna från Eva och gick och la mig. Jag kunde inte somna, för jag låg bara och tänkte. När kommer Isabelle? När kommer hon?

Jag tror jag hade slumrat till för helt plötsligt låg Isabelle bredvid mig och kollade mig i ögonen.

"Vad var det du ville prata om?" viskade jag.

"Jag ville bara fråga lite om din kraft. Du vet väl att du kan säga allt till mig? Jag fattar att din förmåga är att kontrollera eld. Kan du visa mig något?" "Ja, jag har övat på en grej till dig", svarade jag.

Då visade jag rosen, men gjorde den jätteliten och större och större. Hon hoppade på mig och skrek:

"Wow va duktig du är."

Hon började långsamt föra sina läppar mot mina. Jag drog mig inte bort, däremot tryckte jag mig mot henne. Det strömmade värme genom mig. Men jag höll den inne. Jag tog av hennes tröja och hon drog av min. Hon tog själv av sin bh och slängde den på golvet. Hon hade större bröst än jag hade tänkt mig. Hon la sig på mig och kramade mig hårt. Jag kramade henne tillbaka. Till slut la hon sig bredvid mig och sa:

"Fan va jag älskar dig".

Sedan så tror jag att vi båda somnade, för jag vaknade av väckarklockan och då låg Isabelle fortfarande bredvid mig. Jag viskade till henne:

"God morgon, dags att vakna."

Hon jämrade fram:

"Åh ja vill sova."

"Det är frukost snart. Men vi måste prata", sa jag.

"Om vad då?" sa hon och satte sig upp.

"Vi berättar väl inte för någon om i natt?"

Hon svarade och snuddade sina läppar mot min kind:

"Nej, det behöver vi inte, om du inte vill."

Hela dagen pratade vi om allt möjligt. Åh jag älskar Isabelle så mycket. Vi pratade om att vi inte skulle ha några hemligheter för varandra nu när vi var tillsammans. Vi avslöjade även några hemligheter för varandra. När Isabelle hade gått till sitt rum tänkte jag "det värsta som kan hända nu, är att mina krafter förstör allt". Som det

hade gjort med min familj. Plötsligt kände jag tårarna rinna nerför mina kinder. Jag ville så gärna berätta för Isabelle, men det kändes som att det skulle ha förstört vårt förhållande. Men jag orkade inte hålla det inne mer. Jag skulle gå till Isabelle. I natt. Hela kvällen tänkte jag på hur jag skulle berätta det. Det kändes så svårt. Men jag skulle göra det.

Jag stod utanför Isabelles rum. Jag öppnade dörren försiktigt. Hon satt vid sitt skrivbord. Hennes rum såg exakt likadant ut som mitt. Jag smög in och nuddade hennes axlar. Hon skrek till och jag fnissade lite.

”Hej” sa hon.

”Hmm... vi sa ju att vi inte skulle ha några hemligheter. Så jag får väl berätta min största”.

Hon svarade lugnt:

”Okej du kan berätta.”

”En gång när jag innan jag hade upptäckt min förmåga, skulle jag sova. Då låg jag helt stilla och helt plötsligt började jag känna en konstig värme. En värme som jag inte kunde kontrollera över. Helt plötsligt kom det eld ur mina händer. Jag förstod inte vad som hände, så jag reste mig upp och stod helt stilla. Elden reste sig. Det började brinna på taket. Jag sov på nedervåningen och mina föräldrar där uppe med min lillasyster. Jag kom på att jag måste försöka rädda dem. Det hade redan börjat brinna i trappan, men jag sprang upp ändå. Konstigt nog kändes inte elden så varm mot mina fötter. När jag väl kom upp och gick till mina föräldrars rum låg de där och grät.

”Kom inte in i rummet älskling. Det är förbannelsen. Leta rätt på Skogsbingelskolan nu. Hela du står i brand. Det blir inte bättre av att du går hit”, sa de.

”Så jag vände om och sprang nedför trappan och ut ur huset. När jag hade sprungit en bit hörde jag en explosion bakom mig. Det var huset. Det hade exploderat och det fanns inget jag kunde göra för att rädda mina föräldrar”, sa jag med samma ton.

”Oj det var jobbigt att höra. Men alla har sina brister”, svarade hon.

”Tycker du fortfarande om mig?”

”Det är klart jag gör”, sa hon med lugn röst.

Efter att jag hade berättat allt, gick jag tillbaka till mitt rum. Den natten sov jag jättebra. Det var så skönt att ha berättat för någon.

Nu var jag och Isabelle ett offentligt par i skolan. Det fungerade jättebra. Vi hade inga hemligheter för varandra och var schyssta mot varandra. Hon var en häxa som hade valt en kille med förmåga att kontrollera eld istället för en katt. Katter var annars det uppenbara valet för häxor. Nu stormtrivdes vi på Skogsbingelskolan.

Novell 21

Ett skott i hjärtat

Fan, fan, fan, faaan! Det hade hänt igen. Jag hade försovit mig. Nu skulle Ulrika bli arg.

Allas blickar riktades mot mig. Inte en enda kollade på något annat, jag märkte att Ulrika kollade mest.

”Har du något att säga, Joshua?”

Jag blev röd i ansiktet, väldigt röd. Jag märkte att dom andra killarna började fnissa. Jag gav dom den blicken som jag oftast inte använder, dom blev tysta direkt. Idag var den starkt, riktigt stark. Vad jag menar med det, är att jag kan tysta folk med en enda blick! Fatta vad coolt! Jag tänker inte nämna just den saken så ofta i den här berättelsen, men det kan vara bra att känna till, istället kommer andra spännande saker att hända. Lektionen började och Ulrika var mer lugn och dom andra killarna tittade bara häpet på mig. Nu ska ni få en rejäl åktur mina vänner...

Efter skolan sprang Alexander fram till mig och bombade med frågor om det som hade hänt. Jag svarade bara att jag inte visste vad som hände med killarna och att Ulrika kanske sa till dom. Efter att jag sa det så sa Alex att han behövde gå till sin träning, så jag gick vidare mot utgången. När jag skulle gå ut, gick jag rakt in i Emma... SKOLANS SNYGGASTE TJEJ! Jag hittade snabbt tillbaka till mitt vanliga jag och sa förstås:

”Förlåt, hur gick det?”

”Det gick bra, men se upp nästa gång du ska gå ut”, svarade Emma och skrattade. Jag log. Hon gick. Jag smalt.

Dagen efter gick jag som vanligt upp tidigt för att gå till skolan, men det var något som kändes konstigt. Just det, jag pratade med Emma igår. Hon är helt fantastisk, men det var ändå något som oroade mig. Var det att jag kanske uppträdde konstigt när jag träffade henne? Men jag frågade ju bara om det gick bra och det är ju inte så konstigt eller? Hon såg ju inte arg ut eller något, bara lite störd av att en kille som är ett år yngre råkade gå in i henne.

”Asså svenska är svintråkigt, kan vi inte ha rast istället?” sa Alex.

Malin, vår svenskalärare sa:

”Nej absolut inte! Svenska är jättekul eller hur klassen?”

”Neeej!” skrek alla med trötta stämmor som gjorde att Malin tittade snopet på klassen.

”Inte? Nähä, då får vi väl göra något annat”, sa Malin.

”Vi kan väl ha om puberteten eller något?” sa Olivia.

”Asså, det kan vi väl klassen?” sa Malin.

Olivia brukar inte säga så mycket, men på senaste tiden har hon börjat att prata mer och jag gillar sättet hon uttrycker sig på.

”Jaa det är lugnt för mig om vi pratar om lite privata saker”, sa Erik och skrattade till.

”Erik, föddes du på ett träd?” sa Olivia.

”Näeeej, det tror jag inte, jag tror nog att mamma och pappa myste lite i sängen bara” sa Erik.

”Jag tror iallafall att du föddes omogen på ett träd” sa Olivia och himlade med ögonen.

”Men jag sa ju hur jag föddes? Mamma och pappa sexade ju!” sa Erik.

”Men lägg av nu Erik!” sa Malin och röt till.

”Men asså bror chilla lite”, sa Erik och skrattade.

Resten av dagen så hände inget roligt. När jag skulle gå hem, kom plötsligt Emma fram till mig och frågade en sak som jag aldrig skulle tänka mig:

”Hej Joshua, asså vill du typ va någon dag?”

”Ehh.. asså.. jaa.. det tror jag att jag kan” sa jag och rodnade.

”Okej, men vill du typ va idag asså typ nu?” sa Emma.

”Ehm, absolut ” sa jag.

Vi gick tillsammans hem till henne och när vi kom fram till huset så frågade hon plötsligt:

”Har du gillat tjejer innan?”

”Ehm, asså jag har väl varit kär eller så, men aldrig varit tillsammans med någon, var det något speciellt?” sa jag.

”Näee, jag bara undrade!” sa hon och log brett.

När jag skulle hem och precis skulle gå ut från Emmas hus, så sa Emma något som gjorde att jag smallt så hårt, till och med så hårt som bregottsmöret som precis har plockats ut från kylan.

”Joshua, du är faktiskt ganska söt.”

Jag log. Hon gick. Jag smallt.

Wow, tänkte jag, wow, wow och återigen, wow.

Novell 22

Källaren

Jag andas hårt. Jag ser ingenting. Det luktar gammalt. Jag hör massa skrik. Det är kallt. Aaaaaaaaaaaaaah. Något rör mig på foten. Det rör sig uppåt mot benet, det fortsätter röra sig uppåt mot mitt huvud. Jag ser något blinka framför mig. Jag ser formen av ett huvud. Jag tror den framför mig håller något i handen. Det är vasst känner jag när jag rör handen mot den. Jag vågar knappt röra mig och vill undvika att öppna ögonen. Jag blundar och faller bakåt. Jag slår i bakhuvudet hårt!

Jag hör dörrar från en bil som stängs. Jag hoppas det är mamma.

- Hej gubben! säger mamma när hon kommer hem och kliver genom ytterdörren.

Hon ropar efter mig och jag försöker ropa på henne.

- Mamma! försöker jag skrika.

Jag tror hon hör mig, för det är någon som låser upp och öppnar dörren hit in. Jag hoppas det är mamma. I samma sekund som det tänds i källaren, känner jag ingen smärta eller någonting som rör vid mig.

- Vad gör du i källaren? frågar mamma.
- Det undrar jag med, säger jag.

Jag tänker faktiskt på det i många dagar och undrar vad som hade hänt och mamma inte hade kommit just då. Hon vill aldrig lämna mig hemma ensam nu för tiden, och helt ärligt så vill inte jag vara själv heller.

Efter helgen måste jag åka till skolan. Jag tar på mig ytterkläderna och skorna, samma sak gör mamma, men hon tar med bilnycklarna också. Vi hoppar in i bilen och åker. Vi ser min granne Anton, som även är min bästa vän, på vägen och stannar bilen strax intill.

- Tjena! säger jag.
- Tja, säger han.
- Vill du hoppa in? frågar mamma.
- Ja tack! säger han.

Vi åker till skolan och på vägen funderar jag på ifall jag ska berätta om händelsen för Anton, men det kanske är bäst att jag skippar det? Han kanske skulle tänka att jag är helt galen.

Vi hoppar av vid skolan. Hela skoldagen fortsätter jag att tänka på vad som hade hänt. När det är dags att gå hem, så typ joggar jag nästan hem med Anton. Anton bor huset innan mig på gatan, så han går hem till sig och jag går hem till mig.

Jag öppnar dörren och går in i huset. Jag hänger upp jackan på kroken och slänger skorna på golvet. Jag går direkt till kylan och tar ut smör och skinka. Efter det öppnar jag brödskaåpet. I den sekunden så blir jag helt blickstill. Det känns som att jag ska skita på mig. Jag ser en docka med en kniv i handen. Vad ska jag göra? Var är min mobil? Jag måste ringa mamma.

- Mamma är fastbunden i källaren! Jag gömde mig i bakluckan i er bil och efter hon hade lämnat er så var hon ju på väg till jobbet. Då tog vi henne, säger dockan.
- Du är ju sjuk i huvudet, säger jag.

Jag försöker öppna dörren till källaren, men den går inte att öppna.

- Jag har nyckeln! säger dockan med obehaglig röst.

Jag hör mamma skrika nerifrån källaren.

- Öppna! skriker jag till dockan.
- Tyvärr! Jag har tyvärr ätit upp nyckeln, så den ligger i min mage, säger dockan lika skrämmande.

Jag känner mig fast och helt hopplös, det känns som att jag aldrig kommer kunna rädda mamma. Jag sätter mig ner och bara börjar gråta. Jag glömmer bort dockan för en sekund, men när jag tittar upp igen så är dockan inte där.

- Vart är du? skriker jag.

Han svarar inte!

“Knack knack!”

Det knackar på källardörren och i den sekunden så får jag faktiskt en fläck i byxan, det kan inte hjälpas, jag blir så rädd.

- Vem är det? skriker jag.
- Det är jag.... säger någon med en skrämmande röst igen.

Jag börjar sparka på dörren till källaren och slår allt vad jag kan. Nu skiter jag ifall jag får ont. Jag börjar sparka hårdare och hårdare och till slut öppnas dörren. Jag ser mamma sitta där fastbunden med en mycket större docka alldeles intill sig.

Jag tänder långsamt och känner att det är något jag missar, något jag har i bakhuvudet, men inte lyckas få fram. Vänta dockan i köket, var är han?

- Hej hej, hör jag en inuti huvudet.
- Kan du läsa mina tankar? frågar jag.
- Ja! Jag är en docka, jag kan allt, säger han psykopatiskt.

Mamma skriker mitt namn.

- Du! Vakna, du mardrömmar, säger mamma.

Jag öppnar ögonen försiktigt och känner mig lite rädd fortfarande. Jag ser mamma framför mig och hon klappar mig på kinden.

- Det är lugnt. Vad var det du drömde om? frågar mamma.

- Det var en docka som hade tagit dig och låst in dig i källaren, eller vänta det var två dockor, och jag försökte få ut dig.
- Okej! Men du, det är sent på natten nu, så gå och lägg dig igen och sov, säger mamma och rufsar mitt hår.
- Godnatt, säger jag.
- Godnatt min son, säger hon.

Novell 23

Jag öppnade ögonen och sträckte mig efter min mobil. Jag satte mig långsamt upp medan jag läste meddelandet från Måns. Jag kände hur jag blev blek och reste mig upp ur sängen. Idag händer det.

Jag gäspade och sprang ner till mamma.

”Godmorgon gumman”, sa mamma och såg ut som ett frågetecken när hon såg hur spänd jag såg ut.

Jag sa inget utan gick in mot toan och tittade mig i spegeln.

Jag satte på mig mina kläder och satte mig vid matbordet.

”Hur är det hjärtat, är du nervös för idag?” frågade hon.

Jag nickade tillbaka, idag var slutet på sommarlovet och jag skulle börja sjuan på en helt annan skola, och det värsta var: utan Måns. Men jag gick in och borstade tänderna och öppnade min mobil igen. Måns hade skrivit något igen:

“Det kommer gå jättebra, jag tror på dig!”

Jag log lite för mig själv. Måns gick i klassen under mig, i sexan och vi började hänga när jag gick i fyran. Jag satte på mig ytterkläder och cyklade mot min nya skola.

Vi visste redan våra klasser och jag kände igen de flesta i min klass, men inte alla. Min bästa vän Josefin stod och väntade vid cykelstället när jag kom fram.

”Hej”, sa hon och kramade mig hårt.

”Heej”, sa jag och kramade tillbaka, vi hade inte varit så mycket under sommarlovet.

Jag och Josefin kom i samma klass, men Alva min andra bästa vän kom i vår parallell, men det gjorde inte så mycket. Jag har ändå alltid gillat Jossan mer. När vi gick mot dörren mötte jag många av åttornas blickar, Jonathan som jag hade varit ihop med i förskoleklass, Elliot som min syster alltid pussade på dagis och Josefins storebror, han är sååå snygg. Vi skulle få gå in om ungefär 5 minuter och jag skakade, jag vet egentligen inte varför jag gjorde det till en sån stor sak, men jag var så nervös över att inte kunna vara med Måns på rasterna, alla nya tjejer och killar och hur skolan egentligen var.

Vi fick gå in. Här hade vi fått skåp, det verkade väldigt bra att ha. Vi la in våra jackor och gick in till klassrummet. Precis som man ser i en del tonårsfilmer, fick man välja var och med vem man skulle sitta. Så jag och Josefin satte oss längst fram vid en tvåbänk. Vi lutade oss fram och ställde våra namnskyltar framför oss. Bakom oss

satt två killar, jag sneglade mot dem och såg att de hette Edvin och Alex. Vår lärare hette Lina och verkade ganska bra. Alex började prata med Josefin och till slut kändes det som att de redan var kompisar. Edvin kollade på mig under lektionen och jag på honom. Han hade fräknar och brunt hår, han var rätt snygg.

Efter ett tag ringde det ut på rast och som varje år här i hela Malmö fick vi bullar och Festis, eftersom det var skolstart. Vi började gå ner mot fotbollsplanen tills både jag och Jossan kände varsin hand på våra axlar. Båda tittade bak och där stod Edvin och höll på mina axlar och Alex på Josefins.

”Vi har letat överallt efter er”, sa Edvin och andades som om han hade sprungit ett varv runt jorden.

Jag och Josefin började fnissa och hon viskade:

”Olala”, till mig

Alla fyra gick ner till sjön och satte oss på en sten och pratade. Sen ringde det in igen och vi sprang in. När Edvin sprang såg jag att han hade ett halsband med ett hjärta på, det var fint. När dagen var slut frågade killarna om min och Josefins Snap. Vi svarade vad vi hette och de skapade en grupp som hette ”vi fyra <3”. Det var nästan så att jag blev lite generad, en enda dag hade gått, och jag trodde redan att jag var kär.

Jag och Josefin cyklade hem till henne som vanligt, mamma brukade inte gilla att jag hade kompisar över eftersom jag alltid hade så stökigt på mitt rum. Men egentligen brydde sig ingen. När vi kom hem öppnade båda sina mobiler och läste vad killarna hade skrivit. Så här skrev Alex:

”Kan vi ses, typ nu?”

Jag och Josefin kollade snabbt på varandra och båda log. Vi fixade till håret lite och sen åkte vi hem till Alex, Edvin var redan där. Vi åt mellis och cyklade till skolan, jag öppnade mobilen och hade fått ett sms av mamma:

”När kommer du hem Ida?”

Jag skrev att jag var på skolan med några kompisar och fick se om jag åt kvällsmat hos Josefin ikväll. Efter ett tag var både Edvin och Alex tvungna att gå hem, men jag och Jossan stack till henne och åt och badade i hennes pool. Sen var det dags att åka hem för mig också. När jag kom hem var klockan 20.33, mamma sa att hon precis skulle ringa mig och be mig att komma hem. Hon sa att det var med hög tid att jag kom hem nu.

Jag somnade framför tv:n som vanligt. Jag vet inte hur lång tid det det hade gått, men jag vaknade av ett ryck, jag hade drömt. Det var ingen vanlig dröm. Utan om

Edvin, om Edvins halsband. Jag somnade om igen och vaknade klockan 6:37 och steg upp ur sängen. Vad var det jag egentligen hade drömt om? Jag klädde på mig och som vilken annan dag satte mig vid matbordet och pratade med mamma. Hon undrade genast hur första skoldagen hade varit och vad jag hade gjort på skolan så sent kvällen innan. Jag svarade att skoldagen hade varit bra och att vi bara hängde med några nya klasskompisar på skolgården vid gungan. Mamma tyckte att det var kul med nya kompisar.

”Josefin var med, och sen var det en kille som heter Edvin och en till kille som heter Alex”, berättade jag

Idag var det en lång dag i skolan, men den var nästan lika rolig som förra. Förutom att det bara var vanliga lektioner den dagen. Men hela dagen hade jag tänkt på Edvins halsband, min dröm inatt var en av de konstigaste drömmarna jag haft på länge. När han öppnade sitt halsbandshjärta blev han som galen, han blev...

Den kvällen sov jag knappt, jag kände mig illamående och hade huvudvärk. Mamma kom upp till mig med en ipren och jag vaknade nästa dag och kände mig precis som vanligt, helt frisk faktiskt. Jag cyklade till skolan och mötte upp Jossan. Hon berättade att hon och Alex hade skrivit hela kvällen. Jag berättade att jag hade drömt om Edvin, men jag berättade aldrig om hans halsband eller om vad som hände när han öppnade det. Under lektionen tänkte jag på hur knäpp jag hade varit, man drömmer ju om det man tänker på när man somnar. Sen vet man ju inte riktigt vad det till slut leder till. Det är klart att det jag drömde inatt inte var sant. Men det var läskigt och kändes så verkligt.

De flesta killarna i klassen var tramsiga på lektionerna och fokuserade inte på vad de skulle göra. Många av dem satt med mobilerna eller kastade pappersbollar över bänkarna. Men Edvin var inte så, det var inte Alex heller. Men Edvin var verkligen speciell. Jag, Josefin, Alex, Edvin, Maja och Liv satt vid vårt matbord. Både Maja och Liv verkade lite blyga och inte så pratsamma, därför blev det ofta så att vi andra fyra brukade sitta en bit bort på lunchen.

Efter den långa skoldagen skulle jag för första gången hem till Edvin. Vi cyklade hem till Edvin och satte oss vid bordet för att äta mellis när det ringde på dörren. Edvin gick och öppnade och bad mig stanna kvar. Jag hörde någon viska ute i hallen, men det var inte på svenska, utan typ på engelska. Jag hörde inte varenda ord men jag hörde till exempel ”but, who cares”. När jag hörde dörren smälla igen, började jag vara som vanligt igen. Jag ville inte visa att jag hade försökt att tjuvlyssna, utan tittade bara ner i bordet och åt på min macka. Edvin kom tillbaka med ett leende på läpparna och sa att det bara var en granne som var här för att kolla en sak. Vi gick upp på hans rum och snackade, han började le mer och mer mot mig. Jag tittade mot hans halsband och han kom närmare mig. Jag kände hur hans läppar nuddade

mina. Jag rös, varför gjorde han så? Jag ville inte. Jag puttade försiktigt bort honom och det blev tyst, Edvin log fortfarande och jag tittade ner i golvet.

Vi satte oss på sängen och han visade en sak för mig. Han frågade många frågor om min familj och om jag hade några syskon. Jag berättade om min storasyeter Eja och han berättade om sin lillebror Elvin. Plötsligt tog Edvin av sig sitt halsband. Jag tittade på honom och det var som om han skulle svimma, ögonen svajade upp och ner och han la sig snabbt ner.

”Hur är det?” frågade jag förvånat.

Först svarade han inte men sen sa han:

”Jag tror att det är bra.”

Sen gjorde jag det jag aldrig trodde att jag skulle göra, jag frågade om hans halsband. Det blev tyst en lång stund. Edvin svarade inte, jag frågade igen.

”Är det något med ditt halsband?”

Denna gången svarade han.

”Ja, jag fick det av min farfar som försvann 2016.”

Jag frågade inget mer, utan tog hans hand och la den i min.

”Han är inte död”, sa Edvin plötsligt.

Jag kollade på honom med en undrande blick.

”Vi vet inte var han är, han är bara spårlöst försvunnen. Han var speciell”, sa han med tårar i rösten.

Han sa att han blev annorlunda när han grubblade på det och han sa förlåt för att han bara hade kysst mig sådär plötsligt innan. Jag undrade fortfarande vilka hemligheter som halsbandet bar på, men godtog bara hans ursäkt för stunden. Jag skulle väl få veta mer så småningom.

Novell 24

Mardrömsveckan

Min mamma hade många gånger berättat för mig att tonåren var en jobbig period i livet och snart skulle jag få veta varför.

Det var måndag och jag satt vid frukostbordet. Jag tog en rostad macka med smör och skinka och drack ett glas mjölk. Jag kände på mig att allt inte var som det skulle. I fredags berättade Gunilla för alla elever att vi skulle få en ny kille i klassen. Han hette Sebastian och kom från Göteborg. Det skulle bli så spännande. Jag gick mot dörren och tog på mina nya vita skor och min ljusblå jeansjacka. Klockan var 07:36 och jag skulle precis gå till skolan. Jag öppnade dörren ut och kände den varma sommarvinden svepa förbi. Där stod min bästa vän Hella. Hella och jag pratade om allt möjligt på väg till skolan. Vi gick förbi vandrarhuset och det lilla dagiset som vi alltid gjorde. När vi var framme tog jag av mina ytterkläder och gick mot klassrummet och satte mig vid min bänk. Jag la huvudet mot bänken och kände hur mina ben skakade. Jag kände hur en stor klump i magen blev större och större. Det gick inte ens att beskriva hur ont jag hade i magen. Jag kunde knappt sitta upp. Plötsligt kände jag att jag tappade balansen och föll mot klassrumsgolvet med en duns. Allt blev helt svart. Jag hörde skrik från alla möjliga håll och sedan blev allt tyst. När jag vaknade upp märkte jag att jag inte befann mig i klassrummet längre utan låg på en brits i ett rum med vita tomma väggar.

Medan jag lät min blick långsamt svepa från ena änden av rummet till den andra såg jag en kvinna i vita kläder som stod och pratade med en man i vit rock. Jag såg också några burkar med mediciner och bandage på ett bord bredvid sängen. Då förstod jag att jag befann mig på ett sjukhus. När sjuksköterskan såg att jag hade vaknat gick hon fram till mig och sa:

“Hur mår du?”

“Jag mår nog inte så bra, för jag har väldigt ont i huvudet”, sa jag.

“Ja, det är inte så konstigt”, svarade sjuksköterskan. “Du har fått en hjärnskakning och sådant kan göra mycket ont. Vill du ha en Alvedon mot värken?”

“Ja, det vill jag gärna”, svarade jag.

Hon gick fram till handfatet som stod i ena änden av rummet och fyllde upp ett glas med vatten. Därefter tog hon fram en nyckel ur sin vita byxficka och öppnade ett skåp som var fullt med mediciner. Hon tog av locket på en burk med Alvedon och tog fram några tabletter.

“Du får två tabletter, eftersom du har fyllt 12 år”, sa sjuksköterskan.

Jag reste mig upp i sängen, stoppade i tablettorna i munnen och svalde samtidigt som jag drack upp vattnet i glaset. Sjuksköterskan gick sedan ut från rummet. Jag tittade ut genom fönstret och såg att det var alldeles mörkt ute.

En liten stund senare kom sjuksköterskan tillbaka med en smörgås och ett glas juice på en vit bricka. Jag hade inte speciellt stor aptit, eftersom jag både var trött och hade kraftig huvudvärk. Jag åt bara några tuggor av smörgåsen och drack några klunkar av juicen. Därefter la jag mitt huvud på kudden och kände att jag var trött och behövde sova. Sjuksköterskan stoppade om mig och släckte sedan bordslampan.

Innan hon gick ut frågade jag:

“När kommer mamma hit?”

Sjuksköterskan svarade med lugn och mild röst:

“Hon har varit här ända sedan du kom hit idag på morgonen, men åkte hem en stund för att ta hand om din lillebror innan din pappa kom hem från jobbet. Hon kommer tillbaka om en liten stund.”

Sjuksköterskan gick sedan ut ur rummet och stängde dörren.

Det var lite otäckt att ligga där alldeles själv. Det blev helt tyst i rummet och mina tankar började fara åt alla håll. Vad var det egentligen som hade hänt i skolan? Jag kom bara ihåg att jag hade legat över en bänk och känt att jag hade en stor klump i magen. Vad som hände därefter hade jag inget minne av. Jag började att bli orolig för vad klasskompisarna skulle tycka om det som hade hänt och om den nya killen Sebastian hade sett mig när jag låg där på golvet. Fy, vad pinsamt i så fall! tänkte jag.

Nästa dag vaknade jag av att dörren till rummet öppnades. Det var mamma som kom in.

“Var har du varit?” frågade jag.

“Jag var hemma en stund nu på morgonen och såg till att Elias kom till skolan i tid, eftersom din pappa behövde åka tidigt till jobbet. Jag har varit här hela natten, men jag har inte velat väcka dig när du sov.”

En stund senare kom en kvinnlig läkare in i rummet för att göra en undersökning. Det tog några minuter och sedan sa hon med en mild och mjuk röst:

“Alla värden är normala idag och det visar att du bara har drabbats av en mindre hjärnskakning. Mår du bättre idag?”

“Ja, idag mår jag mycket bättre”, svarade jag.

“Du får vara kvar till i eftermiddag för observation och sedan får du åka hem igen”, sa läkaren med ett leende.

“Tack”, sa jag och kände hur glad jag blev över att inte behöva sova en natt till på sjukhuset.

Nästa dag var jag tillbaka i skolan igen. Mamma skjutsade mig dit, eftersom jag hade haft hjärnskakning och behövde ta det lite lugnt. Jag gick in som vanligt i klassrummet och satte mig på min bänk. Då hörde jag hur alla började skratta. Jag fattade inte varför.

“Haha det är Sebbes plats!” skrek några killar i klassen.

“Hon har redan tagit Sebbes plats, att hon vågar!” sa någon annan.

Jag fattade inte vad de pratade om och satt därför kvar på min plats.

Plötsligt öppnades dörren och där stod en brunhårig kille med svart NIKE keps och vit GANT t-shirt. Då kom jag på att det skulle börja en ny kille i klassen som hette Sebastian. Det hade jag alldeles glömt bort.

“Detta är nog min plats”, sa Sebastian.

Jag hann inte reagera, så jag sa bara ett snabbt “Förlåt”.

Hans mörkbruna ögon lyste upp hela klassrummet. Jag blev alldeles varm i kroppen och kände att jag började rodna. För att Sebastian inte skulle se mina röda kinder vände jag snabbt bort mitt ansikte och tittade ned mot golvet.

Då hörde jag en röst som sa:

“Du rodnar ju!” skrek William.

Jag kände hur jag bara ville sjunka under jorden. Allt som hade hänt de senaste dagarna var verkligen pinsamt. Först hade jag fått hjärnskakning i skolan och tappat medvetandet. Sedan hade jag satt mig på den plats som Sebastian skulle sitta på. Nu hade förmodligen även alla i klassen sett mig rodna inför just Sebastian. Kunde det bli mycket värre än så här?

På rasten pratade jag med William.

“Varför sa du inför hela klassen att jag rodnade?”

“Jag sa ju inte till dig”, svarade William.

“Vaaa?” sa jag.

“De va ju Sebastian som rodnade, pucko.”

Novell 25

När jag vaknade den dagen så såg jag något som lämnade rummet, men mamma var ju på jobbet. Jag gick till badrummet. Ingen var där, men fönstret var öppet och jag var säker att jag stängde det i går kväll. Jag stängde fönstret (igen?) och gjorde i ordning mig för dagen. Idag var det min favoritdag, mest för att vi har bild. Förra veckan hade vi fått rita påhittade varelser. Jag hade lyckats göra några som såg riktigt otäcka ut. Ett av dem var väldigt inspirerat av Gollum från min favoritfilm Hobbit. Jag såg fram emot att fortsätta med bilderna. Jag skulle göra så att de såg ännu verkligare ut. Jag skulle lägga ner mer tid på skuggningar. I slutet på lektionen hade jag också testat att teckna Bilbo Bagger. Det var det jag tänkte på innan jag gick till skolan.

Första lektionen var svenska och vi skulle skriva en novell. Jag skrev om en novell om en pojke som satt i ett koncentrationsläger i Tyskland och att han var den enda som överlevde. Jag levde mig verkligen in det jag skrev. Jag såg fram emot när novellen var färdigskriven för då skulle vi få göra illustrationer till. Jag hade redan börjat planera för vad jag skulle rita.

Under rasten kändes det som att jag såg i syne. Flera gånger kändes det som att jag såg varelser skymta i ögonvrån, men när jag vände mig om och kollade efter fanns det inget där. Ingen annan verkade reagera, så ingen annan verkade se något som var underligt. Efter rasten var bildlektionen äntligen här. Jag satte mig ner och försvann som i en annan värld. När jag blickade ner mot mitt papper insåg jag att jag verkligen hade lyckats. Bilderna såg nästan ut som fotografier.

När lektionen var slut, var det bara engelska och NO kvar av skoldagen, därefter var det dags att gå hem. Jag skulle vara ensam hemma ett bra tag innan mina föräldrar kom hem. Jag låste upp och skulle just stänga till dörren. Då såg jag långa fingrar som tog tag i dörren. Dörren öppnades en aning och då såg jag två stora ögon stirra på mig. Nu var jag inte längre ensam. Där framför mig stod någon som var väldigt lik en varelse som var allt för välbekant.

Novell 26

Röda ögon och en speciell vana

Jag vaknade av ett ryck. Solen lyste svagt genom mina ljusa rullgardiner. Jag sträckte mig efter telefonen och kollade klockan. 09:12. Jag läste på Dagens Nyheter, en vana som jag har. Det som skulle hända, visste jag inte om än, men snart skulle jag få veta det.

När jag kom ner till köket hade mamma redan plockat bort frukosten. Jag satte mig på den röda stolen, den som jag alltid sitter på. Mamma tittade oroligt på mig. Jag tittade tillbaka.

“Har det hänt något?” undrade jag försiktigt.

Mamma drog ut stolen bredvid mig och tog mina händer i sina. Hennes händer var varma och jag kände att jag blev varm i hela kroppen.

“Gå och sätt dig i bilen, vi ska till en viktig plats”, sa mamma och råstirrade i mina ögon. Det såg ut att mamma fortfarande funderade och till slut öppnade hon munnen igen.

“Ta med dig några olika klädesplagg och det viktigaste du har”, sa mamma och drog ut stolen.

Jag tyckte att hon betedde sig märkligt, men sprang upp till mitt rum och tog några olika T-shirts och packade några byxor. Jag tog min fotbollsväska och packade i. Jag tog med väskan ner. Självklart tog jag med mobilen. Där hade jag ju allt, bilder, kompisar online, allt som var viktigt. Mamma satt redan i bilen och hade startat den. Jag tog på mig mina gympaskor och sprang ut. Jag öppnade dörren och såg att mamma var stressad.

“Vart ska vi? Asså på riktigt”, sa jag och kunde inte hålla undan ilskan längre. Varför förklarade hon inte vad som pågick? Varför betedde hon sig så här?

Mamma svarade inte, utan körde bara ut från garageuppfarten och körde gasen i botten. Jag blev sur och tittade ut genom fönstret. Jag såg en stor byggnad framför oss, den var säkert mer än 100 år. Kanske 200 år? Mamma körde längre och helt plötsligt, så svängde hon in på den lilla grusvägen som ledde in till den gamla byggnaden.

“Var är vi och varför är vi här?” sa jag med arg röst och tittade på mamma.

“Det här är din nya skola, Skogsbingelskolan”, svarade mamma med tyst röst.

Jag tittade upp på byggnaden och sen på mamma igen. Hon tog av sig säkerhetsbältet och gick mot byggnaden. Jag gjorde samma sak. Mamma bankade på den stora porten och det såg verkligen ut som ett slott. Dörren öppnades av en tjej med svart hår uppsatt i en bulle mitt på huvudet.

“Hej och välkomna”, sa hon med utsträckta armar.
“Tack!” sa mamma och tog i hand med kvinnan.
Hon log mot mamma och sedan mot mig. Hon såg inte äldre ut än 30.
“Och välkommen Hannes”, sa hon och tog min hand.
Jag svarade inte, men gick efter mamma när kvinnan sa att vi skulle följa efter.
“Du ska bo i B huset, går ni dit så länge, så kommer jag med lite fika sedan”, sa kvinnan som visst hette Eva och var rektor på skolan.
Det var ett litet rum. Där inne fanns bara en säng, ett skrivbord och en liten toalett.
Jag satte mig på sängen. Den var faktiskt skön.
“Hannes! Förlåt att jag inte har berättat någonting för dig, men här ska du bo och gå i skolan”, sa mamma och tittade mig i ögonen så där läskigt som hon gjorde förra gången.
“Ska jag bo här...var ska ni bo?” undrade jag medan tårarna föll ner på min kind. Det här var bara så förvirrande.
“Vi ska bo hemma, men jag måste verkligen åka nu, ring ifall det är något”, sa mamma och pussade mig på kinden och torkade av mina tårar.
Jag visste inte vad jag skulle säga eller tänka, allt vara bara tomt. Varför skulle jag bo här? Jag hörde knackningar.
“Hallå!” hojtade Eva som hade öppnat min dörr och satt ner brickan hon hade med sig på skrivbordet.
“Hej”, sa jag tyst.
“Här är ditt schema”, sa Eva och räckte mig ett papper med en massa tider på.
Jag tittade på schemat och sen tittade jag på brickan. Där låg småkakor i alla möjliga former.
“Din första lektion är imorgon med Nina och det är i sal 129, biologi”, sa Eva och log.
Jag log tillbaka. Hon tog en kaka och tittade på mig.
“Och bara så att du vet, så får du inte visa dig utan byxor nu när du har svans”, sa Eva och gick ut ur dörren.
Vad menade hon med att jag inte fick visa mig utan byxor? Det gjorde jag väl inte i vanliga fall heller? Och vadå har jag en svans?

Nästa dag vaknade jag och satte på mig mina kläder. Jag öppnade dörren och gick mot sal 129. Jag visste inte åt vilket håll jag skulle gå till. Höger eller vänster? Det gick förbi en tjej, så jag frågade henne.
“Ursäkta, var är sal 129?” undrade jag och kände att det var riktigt pinsamt att behöva fråga.
“Där, ser du väll!” sa tjejen och pekade på ett rum precis bredvid mig.
“Oj, tack!” sa jag och tyckte det var ännu mer pinsamt nu.
Jag gick in i det stora rummet och såg en ledig plats bredvid en tjej med långt ljust hår. Jag gick fram och drog ut stolen.
“Hej!” sa jag försiktigt.
“Hej!” sa tjejen och tittade på mig.

Tjejen var så snygg. Jag tittade länge på henne, nästan tills vår lärare kom.

“Hej”, sa jag igen, “Jag heter Hannes”. Jag undvek att titta henne i ögonen.

“Jag heter Felicia”, sa hon och tittade på mig.

Jag tror jag just hade hittat det där som man bara läser i böcker ”kär vid första ögonkastet”.

Jag skulle precis sätta mig, då en kille kom. Han hade brunt hår och satte sig på stolen som jag hade dragit ut. Jag blev förvånad.

“Ursäkta!” sa jag och kände mig både snopen och dum. Jag fick sätta mig på en annan stol.

Killen tittade på mig och log. Han såg snäll ut och tjejen med. Jag lyssnade inte på läraren som hette Nina under lektionen. Jag satt och tänkte på det Eva hade sagt till mig ”nu när du har svans”. Vad menade hon med det?

Efter lektionen kom en annan kille fram till mig. Jag hade inte sett honom på lektionen.

“Hej! Jag heter Oliver”, sa killen och log stort.

“Jag heter Hannes”, sa jag och log tillbaka.

Han hade brunt hår med lockar i. Runt näsan hade han små fräcknar.

“Vill du följa med till mitt rum?” undrade Oliver.

“Visst!” sa jag och följde efter honom i korridoren.

Han bodde också i B huset, precis som jag. Vi bodde ganska nära varandra. Han öppnade dörren och satte sig på sängen. Jag satte mig bredvid.

“Vem var tjejen med ljust hår?” undrade jag nyfiket.

“Felicia, menar du?” frågade Oliver.

“Ja! Hon var ju jättesnygg”, sa jag och tänkte på hennes ljusa hår.

“Det är Måns flickvän, han som satte sig bredvid henne”, sa Oliver.

Jag blev besviken. Nästan lite ledsen. Jag hade ingen chans på henne längre.

“Vilken förmåga har du?” undrade Oliver.

“Va? Vadå förmåga?” undrade jag som om att huvudet var helt tomt.

“Sa inte Eva någonting som du inte fick göra?” undrade Oliver.

“Jo, att jag inte fick visa mig utan byxor, men det hade jag inte tänkt göra även om hon inte hade sagt något”, sa jag.

Jag kunde väl inte nämna det där med svansen? tänkte jag.

“Va? Är det sant?” sken Oliver upp i ett stort leende.

“Ja, eller va?” undrade jag och kände att jag inte riktigt hängde med.

Allt var bara konstigt med skolan, att jag plötsligt bara fick reda på att jag skulle börja här, allra konstigast var att rektorn sa att jag hade svans. Jag fattade ingenting.

“Är du också ett troll? Jag har alltid drömt om att ha en trollvän”, sa Oliver och kramade om mig.

Jag var tvungen att känna efter vid mitt ryggslut. Jag kände något jag aldrig hade lagt märke till innan. Hade den just växt ut, i samma stund som jag började här?

“Jag antar det”, sa jag försiktigt.

Nästa dag vaknade jag av att jag hade massor av hår i ansiktet. Hängde det ihop med svansen? Jag gick upp och tog på mig nya kläder och tittade på mitt schema. Om 5 minuter började min svenskalektion och idag hade jag också personlig utveckling. Var var det?

Jag började gå till samma sal som vi var i igår. En stol bredvid Felicia var ledig, men jag satte mig istället bredvid Oliver.

“Ska vi äta tillsammans?” frågade Måns Oliver och mig.

Vi svarade ja och gick mot matsalen tillsammans. Vi kollade på anslagstavlan, fiskbullar.

“Jag hatar fiskbullar!” sa Måns bestämt.

Vi satte oss vid ett runt bord. Jag tog lite av den varma maten, men Oliver och Måns tog bara knäckebröd.

“Är Felicia din flickvän?” undrade jag.

“Ja, och det ska du skita i”, sa Måns argt.

Jag kollade på Måns. Hade han märkt något igår? Han tog sista tuggan av knäckebrödet och dukade sedan av. Då kände jag tydligt att jag aldrig skulle bli kompis med Måns och ALDRIG I HELA MITT LIV bli tillsammans med Felicia.

På kvällen gick jag tillbaka till matsalen för min personliga utveckling. I matsalen satt redan Simion och väntade på mig.

“Hej Hannes!” sa han glatt.

“Hej!” sa jag.

Jag drog ut stolen och satte mig. Simion verkade snäll och lugn. För lugn kanske?

“Är jag ett troll?” frågade jag oroligt.

“Jag kan inte svara på det”, sa Simion lugnt.

“Varför inte? Ska inte du ha koll på det? Du är ju lärare här”, undrade jag irriterat.

“Jag kan inte svara på det”, sa Simion lika lugnt.

Jag blev arg och besviken. Han måste väl kunna svara på en fråga. En liten enkel fråga!

“Du ska inte vara med Måns och verkligen inte med Felicia”, sa Simion.

“De är farliga, väldigt farliga”, sa Simion med arg röst och stirrade in i mina ögon. Hans ögon blev röda och hans ansikte med.

Vad händer på den här konstiga skolan egentligen? Jag antog att jag skulle få reda på mer efter hand, men var inte helt säker på att jag ville vara en del av det här.

Novell 27

Mina krafter

Jag hatade mina krafter. Hatade dem! Alltid var jag tvungen att ha på mig de där jävla handskarna. Det spelade ingen roll att min lärare Andrea sagt att jag nog skulle lära mig att kontrollera dem i framtiden. Jag ville inte ha krafterna! Jag hade inte bett om dem! Jag ville bara bli av med dem. Jag var rädd att någon skulle se mina krafter. Rykten sprids fort, så jag visste att hela skolan skulle få veta hur det låg till om någon kom på mig. Ahh jag vill bara bli av med mina jävla krafter! Tänk om jag skulle glömma handskarna hemma någon dag och att läraren skulle märka dem, till och med det hade varit en katastrof!

En helt vanlig morgon hände det som absolut inte fick hända. Jag hade lyckats tappa mina handskar någonstans på väg till skolan. Så jag fick ha händerna i fickan nästan hela skoldagen. Det var jättejobbigt och det är därför jag ville bli av med mina jävla krafter, så att jag också kunde leva som alla andra vanliga människor! Det var verkligen ansträngande, men jag lyckades dölja mina krafter utan några större misstag under dagen, ända fram till vår sista lektion som var matematik. Då behövde jag hjälp och räckte upp handen av ren vana, vår lärare såg nästan mina krafter då, men jag tror jag lyckades avleda läraren. När skoldagen äntligen var avklarad var jag helt slut, det hade varit jättejobbigt att behöva tänka mig för hur jag hade mina händer hela tiden.

På vägen hem, letade jag efter handskarna. Jag letade i över 30 minuter och jag kunde ändå inte hitta mina jävla handskar. Så jag gick bara hem och sket i handskarna. Jag letade fram lite pengar hemma och gav mig iväg direkt för att köpa nya handskar. Tänk om problemet kunde var över så lätt? Men nej, jag hittade inga handskar som passade mina händer. Jag vet inte hur många affärer jag behövde gå in i, men till slut så hittade jag äntligen ett par som gick, yes!

Nu kunde jag fortsätta som vanligt, men innerst inne var jag ändå inte nöjd. Tänk vad glad jag hade blivit om jag bara kunde bli av med de här jävla krafterna helt och hållet. Då skulle jag slippa att gå runt med handskar var eviga dag i skolan. Nästa dag var det samma gamla visa, jag fick gå med de jävla handskarna och det tack vare mina jävla krafter!

Redan på lunchrasten upprepades gårdagens missöde. Mina handskar hade tydligen varit lite stora, så jag tappade dem utan att jag tänkte på det, när vi busade

runt på rasten. När jag insåg vad som hade hänt var det bara två minuter kvar av lunchrasten. Jag måste hitta dem innan rasten tog slut! Nej, fan också! Jag hörde läraren plinga i klockan och det betydde att rasten var slut. Men jag kunde inte gå in nu, först måste jag hitta mina handskar. Vi skulle ha matteprov och jag måste skriva med penna. Det skulle aldrig gå utan dem på. Om jag bara inte skulle ha haft mina jävla krafter skulle inget av det här hända och jag skulle i varje fall slippa bli lika orolig som jag var nu! Då fick jag äntligen syn på handskarna! Åh nej! Jag var 15 minuter försenad!

När jag kom in i klassrummet var det knäpptyst. Alla satt med provet framför sig. När läraren såg mig, reste han sig upp och såg jättearg ut när han gick mot mig. Jag ville bara bort därifrån, men stod som fastfrusen. Läraren tog tag i min arm och drog med mig till lärarrummet.

- Varför kommer du en kvart för sent? frågade han med jättesträng röst.
- Du kan inte missa viktiga matteprov hur som helst. Nu störde du alla andra som hade kommit in i tid, la han till med lika bestämd röst.

Jag sa inget då.

- Du ska få 15 minuters kvarsittning för det här!

Allt det var tack vare mina jävla krafter, jag ville bara bli av med dem! Om jag inte skulle haft dem skulle inget av det här hända. Fan också! Aja, jag hade inget annat val så jag fick ta kvarsittningen. Jag kunde ju inte direkt förklara hur det verkligen låg till.

När det äntligen hade gått 15 minuter sa läraren:

- Kom aldrig försent till någon lektion igen!

Det var det sista han sa innan han stormade ut ur klassrummet.

Efter skolan hade jag inget att göra, men så bara klickade det till i huvudet att jag kunde spela lite X-box och spela Fortnite. Men vänta, jag hade ju fått spelförbud eftersom matteläraren hade ringt till pappa när jag var på väg hem och berättat att jag hade misskött mig i skolan idag. Fy vad tråkigt, tänkte jag och suckade två gånger. Sen så hade jag inte riktigt koll på hur mycket klockan var, plötsligt var den redan 23:00. Jag måste lägga mig! insåg jag.

Nästa dag vaknade jag 07:00 och tog på mig kläderna, åt två mackor med smör och ost på till frukost. Sedan borstade jag tänderna, tog på mig skorna, skolväskan och hjälpen och fick återigen ta på mig handskarna. Jag började cykla till skolan och var framme vid ungefär kvart i åtta. När klockan var fem i åtta låste läraren upp dörren så att man kunde komma in i klassrummet och jag satte mig på min plats. Tack vare mina jävla krafter hade jag fortfarande mina jävla handskar på mig. Idag skulle det bli 21C°, det borde jag se fram emot, men det gjorde jag inte. Det började bli skitvarmt redan på tiorasten.

Ahh det kändes som att jag kokades som en spagetti när jag kom in efter rasten. Under lektionen drömde jag mig bort lite, nu var det bara tre dagar kvar till min födelsedag! Yessss! Det kanske låter märkligt för dig, men det enda jag önskade på min födelsedag var att bli av med mina krafter.

Tre dagar gick och nu var min födelsedag här. Äntligen! Jag hade drömt mardrömmar om mina krafter hela natten och kände mig lite trött, men kunde min högsta önskan äntligen slå in?

När mamma och pappa kom in satte jag mig upp i sängen. Det brukade alltid pirra när det var min födelsedag, men nu pirrade det inte i hela kroppen utan i just händerna. Först blev jag orolig och undrade var som pågick, sedan insåg jag att jag faktiskt hade blivit av med mina krafter! Och efter det så kunde jag känna mig som alla andra istället för som kokt spagetti.

I den här antologin kommer du att få del av noveller som är inspirerade av författaren Mårten Melin, så kallade fanfiction-noveller.

Här har elever valt att skriva om sådant som de är intresserade av och som de själva skulle vilja läsa samtidigt som många ingredienser är hämtade från just Mårten Melin.

Vad sägs om...

- hemligheter?
- spänning?
- kärlek?
- skolsituationer?
- överraskningar?
- öppna slut?
- och mycket mer?

Ta del av sann skrivglädje!
Kanske blir du själv lite skrivsugen?

Varning!

En och annan övernaturlighet, pinsamhet och svordom kan dyka upp i novellerna, allt i enlighet med Mårten Melins anda!

